

NAŠA LUČ

februar 2001, letnik 50, številka 2

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

PREGOVORI ZA MESEC FEBRUAR

Topla svečnica sneg in mraz prinese, mrzla oba prežene.

Matija led razbija, če ga ni ga naredi.

Kar februar pri vremenu zamudi, še vse april dohiti.

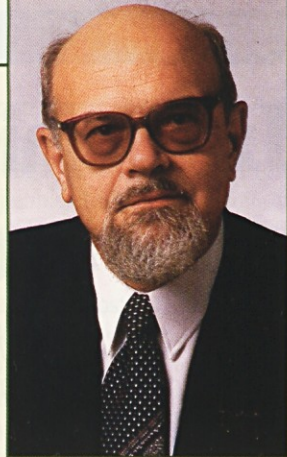
NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Iz spominov raste upanje	2
Izberi življenje	6
Sveta vrata so zaprta, čas milosti se nadaljuje	7
Bogastvo slovenskih običajev	8
40 duhovniških let Kazimirja Gaberca	9
Kataloška Cerkev	10
Moje korenine	11
Ljubezen do domovine	12
Prisluhnimo domovini	13
Pomoč v stiski	16
Slovenija moja dežela	17
Iz življenja naših župnij	19
Poštar Vinko	37
Lučkin kotichek	41
Malo za šalo	42

Prva str. ovitka: A. Veber: Dolenje Poljane
 Druga str. ovitka: P. Pokorn: Hribeč v noči
 Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Križna gora
 Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Znamenje

Ob slovenskem kulturnem prazniku

Prešernov dan, slovenski kulturni praznik, je (ali bi vsaj moral biti) naš največji narodni praznik. Praznik, ki nam pomeni hvaležen, občudujoč in zavezujoč spomin in opomin na tisto, s čimer in zaradi česar smo postali narod z zgodovino, sedanjostjo in prihodnostjo - to pa je bila, je in bo naša kultura.

Kultura pomeni gojénje in celo češčénje. Češčénje in gojenje tistega, za kar v svoji globini vemo in čutimo, da je dobro (pravilno, resnično, pošteno, pravično ...) in nas nagovarja, navaja in sili, da ob tistem postajamo boljši ljudje. Zato ima kultura - kultura v ožjem in tudi kultura v širšem smislu te besede - kadar je res kultura in ne kaj drugega - neposredno povezavo z vrednotami: kultura je namreč njiva, na kateri uspevajo vrednote. To pa pomeni, da je ustvarjalka takó človečnosti kakor človeškosti: človek (narod) je namreč dober (ali slab) po móči svoje človečnosti, ne po svojem materialnem bogastvu, pa še: človek je človek in ne žival po svoji kulturi in ne po pestrosti in spretnjaštvu svojih bioloških nagonov.

Kot taka je kultura področje človekovega nenehnega preseganja samega sebe, premagovanja imanence, prekoračevanja danosti, prepraščanja narave, prestopanja časa, spodjedanja okostenelosti ter je zato (ob ljubezni sâmi) edino področje njegove svobode in njegove resnične ustvarjalnosti.

S tem je kultura hkrati ustvarjalka človekove osebnosti in njegove celostne (ne interesne, ne parcialne!) družbenosti, ki jo imenujemo občéstvenost, kamor sodi tudi narod. Slovenci smo namreč Slovenci samó po slovenski kulturi in ne po čemerkoli drugem; vse drugo (od pridobitništva do povzpetništva) je (ali bi vsaj moralo biti) zgolj v službi našega slovenstva, se pravi naše kulture.

Človek vesti, zavésti in sâmozavésti (= dober človek, Slovenec in kristjan) pomeni (ali bi vsaj moral pomeniti), da se s svojo držo in dejavnostjo nenehno upira "modernemu" nihilizmu, saj se zavestno krepi iz zvestobe koreninam, iz katerih je pognal in iz katerih raste v prihodnost. Zaveda se namreč, da bo sedanjost slehernega med nami in vseh skupaj bolna in turobna, prihodnosti pa za nas sploh ne bo, če bomo zaradi "modernega" pragmatizma, perverznega menefregizma ali tudi zgolj iz sebične želje po udobni odmaknjenosti v zasebniško vegetiranje prenehali biti zvesti svojim koreninam, če bomo prenehali gojiti in častiti tisto, kar je dobro (pravilno, resnično, pošteno, pravično ...), če bomo opustili tisto, po čemer smo to, kar smo, se pravi osebnostni ljudje z dušo in srcem, slovenski narod s samoniklo kulturo in prihodnostjo, člani človeške družbe, ki tej družbi lahko tudi kaj dajo ter so zato zase in zanjo nedomestljivo dragoceni.

Iz spominov raste upanje

Geslo našega jubileja je nastalo v razmišljanju, kaj in zakaj praznujemo in kaj je pravzaprav naše življenje. Ko smo v Jeruzalemu obiskali spominsko obeležje holokavsta - spomenik, postavljen v spomin na šest milijonov Judov, ki so jih v času druge svetovne vojne pomorili - sem prebral misel: "SKRIVNOST ODREŠENJA JE V SPOMINJANJU".

Življenje človeka - sedanjost - obsega včeraj in jutri, torej preteklost in prihodnost.

Moj DANES pomeni SPOMIN in UPANJE. Moje življenje je odvisno od tega, kaj sem doživel in v kaj upam: česa se veselim ali česa se bojim. Vsebina naše vere je stkana iz spominov in upanja. Tako tudi Jezus naroča: "To delajte v moj spomin" in po očenašu pri sveti maši molimo: "... ko polni blaženega upanja pričakujemo prihod našega Odrešenika Jezusa Kristusa". Evharistično srečanje je vedno novo oznanilo in doživetje čudovitih božjih del.

Naše slavje ob 40-letnici župnije nam je pomagalo doživeti prisrčen odmev preteklosti in čudovito slutnjo prihodnosti. V svetem pismu in v tradiciji Cerkve vidimo, kaj pomeni hoditi z Bogom. V bogoslužju spomin postane dejanje. "... spomni se, kaj je Gospod tvoj Bog storil ..." (5 Mz 7,18) in ko človek v svojem življenju in v zgodovini vidi božjo ljubezen, privre iz srca spontan vzklík: "... na veke traja njegova dobrota!" (Ps 136).

Upanje pa je dejanje, s katerim človek že dosega srečno prihodnost. Upanje je izvir moči in daje smisel našim dejanjem.

Zastava slovenske župnije v Stuttgartu

Veliko lepih spominov smo obudili v našem praznovanju, ki je v širšem smislu potekalo vse leto ob različnih prireditvah, posebej pa še sredi novembra, ko je izšla knjiga "Slovenci na Württemberškem - nova domovina v Cerkvi" in je bila predstavljena 12. novembra v Stuttgartu, 12. decembra pa na tiskovni konferenci v Ljubljani. Tudi razstava fotografij je osvežila spomine na mnogo lepih trenutkov v štirih desetletjih slovenske župnije. Slike Gospe Manice Bartusch, polne živih barv in bogatega prelivanja svetlobe in teme, kontrastov stiske in upanja, otožnosti in veselja, so dva meseca nagovarjale obiskovalce Slovenskega doma.

Srečanje z metropolitom

Nepozabno pa je bilo slavje 19. novembra s slovenskim metropolitom dr. Francem Rodetom.

Že zvečer pred slavjem je g. nadškof članom župnijskega sveta in nekdanjim ter sedanjim sodelavcem preroško osvetlil dogajanja v domovini in vesoljni Cerkvi, v nedeljo dopoldne pa je prinesel blagoslov dvema starejšima članoma naše skupnosti in mlajšemu invalidu na njihove domove.

Ob slavu nas je najprej nagovoril prelat Jürgen Adam, ki je v škofiji Rottenburg-Stuttgart odgovoren za pastoralo katoličanov drugih narodnosti. Prinesel nam je pozdrave škofa Gebharda Fürsta in se zahvalil, ker se je veliko Slovencev živahno vključilo v lokalne župnije in smo tako mnogim pomagali razumeti, kaj pomeni živeti v tujini. Zahvalil se je za prijateljstvo in zvestobo, za prijaznost in veliko prizadevnost, s katero pomagamo k razvoju te dežele.

V imenu škofije je predal dve darili, ki sta hkrati izraz simpatije škofije Rottenburg-Stuttgart do Slovencev v

Razstavo slik Manice Bartusch si je ogledalo veliko ljudi.

tež deželi: sliko škofijskega zavetnika sv. Martina za Slovenski dom in škofijsko priznanje, medaljo sv. Martina za gospo Ivanko Vipavc. Med dvaindvajsetimi letošnjimi nagrajenci je tudi članica naše župnije, kar je hkrati priznanje vsej naši župniji. To priznanje prejmejo tisti, ki se veliko žrtvujejo za skupnost, sodelujejo pri bogoslužju in v dobrodelnih ustanovah.

Bogu otroci, narodu sinovi, nikomur hlapci

Ta Slomškova misel je bila vodilo "in je štiri desetletja spremljala to skupnost in jo spodbujala, da bi bili dobri kristjani, zavedni Slovenci in bi se počutili kot svobodni prebivalci demokratičnega sveta", je v uvodu knjige Slovenci na Württemberskem zapisal nadškof dr. Franc Rode in nas k temu spodbudil tudi s svojim nagovorom pri maši.

Kje dom je moj?

"Domovina je hiša, je družina, so znanci, je vas! Domovina, to so besede in pesmi, ki pletejo vas v pripoved prejšnjih dni! Domovina, to so zvonovi, ki oznanjajo, da smo vsi otroci sveta." V Slovenskem domu v Stuttgartu je že od leta 1974 sedež župnijskega urada, v njem so prostori za sobotno šolo, pevske vaje in tečaje, za srečevanje različnih skupin, praznovanja ... in stanovanje za duhovnika. Do leta 1996 je bila tukaj tudi pisarna karitativno-socialne službe.

Župnijska cerkev sv. Konrada v Stuttgartu, kjer se od leta 1974 Slovenci zbiramo k nedeljskim

mašam, je postala naš drugi skupni dom. V tej cerkvi je bilo veliko krstov, porok, tukaj so bila prva obhajila in birme ... V štirih desetletjih smo krstili okoli 1000 otrok, več kot 500 otrok je obiskovalo sobotno šolo, v okviru slovenske župnije se je poročilo okoli 500 parov, 362 jih je prejelo zakrament sv. birme ...

Nadškof dr. Rode se je med slovesnostjo zahvalil škofiji Rottenburg-Stuttgart, ki je bila vedno naklonjena slovenskim vernikom in duhovnikom ter jim je omogočala, da so delali za svoje slovenske rojake.

Zahvalil se je pokojnemu g. Felcu, ki je bil ob njegovi novi maši v Parizu za subdiakona, zato je vedel, s kakšno požrtvovalnostjo se je lotil ustanavljanja te župnijske skupnosti. Zahvalil se je njegovemu nasledniku g. Cirilu Turku in sedanjemu župniku Janezu Šketu, ob tem pa ni pozabil na dr. Janeza Zdešarja, ki je od vsega začetka bdel nad skupnostjo in ji ves čas stal ob strani, ter na mons. Janeza Puclja, sedanjega delegata. V nagovoru je med drugim dejal: "Ta jubilej je priložnost, da si zastavimo nekaj vprašanj.

... Koliko vam je v teh štirih desetletjih pomenila slovenska skupnost?

Koliko ljudi je reševala osamljenosti, koliko prijateljskih vezi se je spletlo med vami, koliko poznanstev? Cerkev je družila in iz neznancev in tujcev ustvarjala v težkih razmerah eno družino božjih otrok ..."

... Naj bo ta dan za vas, ki slavite 40-letnico svoje župnije, dan potrditve v veri, da bo vaša vera bolj močna, bolj globoka, da jo boste bolj zvesto živeli v svojem vsakdanjem življenju.

Navsezadnje za vse nas velja to, kar velja za birmance: živeti moramo iz prepričanja, da nas Bog neskončno ljubi, da nas on povezuje v eno družino. Kajti če ne bi bili sinovi in hčere istega nebeškega Očeta, med seboj ne bi mogli biti bratje in sestre. Torej cenite vero. Vedite, da je to najbolj dragoceni dar, ki ste ga prinesli od doma, kar so vam dali vaši starši ...

Koliko je bilo preizkušenj, koliko hudih naporov, žalosti in nerazumevanja? ...

Toda na koncu je treba priznati: vse to se je splačalo pretrpeti, za vse to se je splačalo delati, kajti nad nami je Bog, ki vidi naše življenje, ki nam daje upanje, da ga bomo nekoč srečali. Za to se splača živeti! Nima smisla, da bi cilj našega življenja postavljali zgolj na ta svet, zgolj na zemeljske dobrine. Moramo jih imeti, moramo se zanje truditi, moramo si urediti svoje življenje, vendar končni cilj našega življenja niso te stvari. Končni cilj in veliko upanje našega življenja je zavest, da bomo nekoč pri Bogu v veselju in sreči. Za to se splača živeti. Ohranite v sebi to vero, ki ste jo prejeli, ohranite jo v zvestobi in v velikem upanju! ...”

Moški pevski zbor Domači zvon

Že leta 1968 je skupina slovenskih fantov in mož, ljubiteljev petja, začela prepevati in iskati voditelja. Kmalu so ga našli. Najprej je bil to g. Milan Eder, že leta 1971 pa je vodstvo zbora, ki si je nadel ime “DOMAČI ZVON”, prevzel organist slovenske župnije, primorski rojak Damjan Jejčič. Zbor je po kvaliteti hitro napredoval in ob desetletnici izdal glasbeno ploščo ter nastopil na nemškem radiu in televiziji. Ves čas je nastopal na številnih kulturno-družabnih in cerkvenih prireditvah (binkoštna srečanja, materinski dnevi, vinske trgatve, kresovanja ...) ter na pevskih revijah (v Belgiji, Holandiji, Berlinu ...). Leta 1992 je Domači zvon organiziral 5. revijo pevskih zborov iz

Zahodne Evrope v Kulturnem centru Esslingen-Zell. Revije se je udeležilo osem zborov in vseh 110 pevcev je ob koncu zapelo štiri pesmi, kar je izredno navdušilo okoli štiristo poslušalcev.

Zbor je prirejal vsakoletni piknik in od leta 1986 naprej srečanja v domovini. Prvo srečanje je bilo v Begunjah na Gorenjskem, leta 1988 in 2000 na Sveti gori pri Gorici, kar je organiziral zborovodja in organist Jejčič, vmes pa na Rakitni, v Studenicah, v Slovenjem Plajberku na Koroškem, v Veržeju in na Kalobju, torej v krajih, od koder izhajajo pevci tega zbora. Povsod zapoje zbor pri sv. maši in ima nato v cerkvi krajši koncert, sledita pa skupno kosilo in piknik.

Na jubilejnem slavuju 19. novembra je zbor Domači zvon skupaj s kvintetom Ventus iz Vipave pod taktirko zborovodja Jejčiča mojsrsko oblikoval glasbeni del bogoslužja in dal pečat kvalitete tudi kulturnemu delu programa, pri katerem so sodelovale še druge pevске skupine.

V kulturnem delu jubilejnega slavlja so sodelovali: Moški pevski zbor Domači zvon, Moj šocelj iz Sindelfingna, skupina Prijat'li KD Slovenija Stuttgart, družina Reichle iz Bad Friedrichshalla pri Heilbronn, duet sester Petra & Barbi Košar, skupina Veneti ter gostje iz domovine, kvintet Ventus.

Častni gost

Med častnimi gosti so bili poleg nadškofa dr. Franca Rodeta in predstavnika škofije Rottenburg-Stuttgart, prelata Jürgena Adama, še dekan mesta Stuttgart, prelat Bernhard Kah, dekan za Stuttgart-Sever, Kaspar Baumgärtner, mons. Otto Baur, predstavnik italijanske župnije v Stuttgartu

Cerkev sv. Konrada v Stuttgartu

*Moški pevski zbor
Domači zvon, ki ga že
od leta 1971 vodi
organist Damjan Jejčič
na srečanju pri
Lauseggerjevih na
Koroškem avgusta 1996*

prelat Battista Mutti, prelat dr. Janez Gril, glavni urednik Družine, mons. Janez Pucelj, mons. dr. Janez Zdešar, dr. Zvone Štrubelj, mag. Blaž Jezeršek, župnika Pavel Uršič in Ciril Turk, ki je prejel posebno priznanje ljubljanske nadškofije za svoje dolgoletno požrtvovalno delo med Slovenci v Nemčiji in zdaj na Koroškem. Med gosti so bili tudi Barbara Waidinger, odgovorna za delo z ženami in družinami v škofiji Rottenburg-Stuttgart, dr. Marko Dvořák, pastoralni sodelavec slovenske župnije v Ulmu, Benedikt König, zastopnik drugega predsednika ŽPS župnije sv. Konrada, Anica Čuljak, sodelavka Škofijske karitas ...

Državo Slovenijo je zastopala konzularna predstavnica Dragica Urtel Hrovat iz Münchna, ki je slovenski župniji ob jubileju izročila posebno priznanje države Slovenije za "... neprecenljiv prispevek k povezovanju in ohranjanju slovenske skupnosti v Nemčiji". Navzoča sta bila učitelj slovenskega dopolnilnega pouka, prof. Vinko Kralj in Jerneja Jezernik, prof. Saška Štumberger, lektorica slovenskega jezika na univerzi v Tübingenu, gospa Manica Bartusch, slikarka, ki je

pripravila lepo razstavo svojih del v Slovenskem domu, predsedniki ali zastopniki vseh slovenskih društev na področju slovenske župnije Stuttgart in Reutlingen ...

Znamenja upanja, da bo slovenska skupnost na Württemberškem še dolgo živela, so mladi, ki se radi združujejo, udeležujejo slovenskih prireditev in na njih sodelujejo. Živahni so na pevsko-glasbenem in športnem področju: skupina Veneti, ansambel Planet-X, nogometna ekipa ...

Ob naši 40-letnici smo izbrali tudi zavetnike naše župnije. To sta sveta brata Ciril in Metod (sv. Metod je namreč tri leta "prisilno" bival na našem področju, v Ellwangenu), druga zavetnica pa je Marija Pomagaj, ki nas Slovence spremlja kot dobra mati na vseh poteh našega življenja. Njihova priprošnja naj nam vsem izprosi varstvo in blagoslov ter pomaga v zvestobi Bogu in domovini!

J. Šket

Z nadškofom je ob jubileju somaševalo še 12 duhovnikov.

Izberi življenje

Slovenska sinoda se posrečeno umešča v obdobje naše narodne in cerkvene zgodovine, ki je na mnogih ravneh resnično prelomna. Marsikaj se je v zadnjem desetletju spremenilo. Začelo se je postavljati na noge, kar je bilo v drugi polovici prejšnjega stoletja odrinjeno in oklevetano kot neznosno zastarela in nevredna dediščina slovenskega naroda in človeške zgodovine. Tega so se zavedali tudi razpravljalci na sinodi in tisti, ki so prinašali teme, ki naj jih sinoda sprejme v svoj program. V besedilu, ki ga pripravljajo za končno verzijo, in bo poslano škofom ter kongregaciji v Rim v odobritev, je nekaj tega zajetega tudi v uvodnem delu dokumenta.

1. Človek na prelomu tisočletja

(1) Zavedajoč se, "da je bodoča usoda človeštva položena v roke tistih, ki bodo znali prihodnjim rodovom posredovati nagibe za življenje in upanje" (CS 31,3) ter neizogibnega poslanstva Cerkev, "da oznanja in vzpostavlja Kristusovo in Božje kraljestvo med vsemi narodi" (C 5)¹, se na pragu tretjega tisočletja Cerkev na Slovenskem sprašuje, kakšne so kulturno-duhovne, družbeno-politične, ekonomsko-socialne in sociološko-pastoralne razmere, v katerih živi sodobni človek. Pri tem se zavedamo bogate dediščine, iz katere je nastal sedanji zgodovinski trenutek, ki je za sedanje generacije izjemnega pomena. To, kar so generacije prednikov sanjale, se je uresničilo v kratkem obdobju desetletne zgodovine minulega stoletja. Slovenski kristjan je od leta 1990 zaživel v samostojni državi in v svoji cerkveni pokrajini z lastno škofovsko konferenco, ki jo je leta 1993 potrdil Sveti sedež. Pred vesoljno Cerkvijo je priznan Anton Martin Slomšek kot prvi Slovenec za blaženega. Doživeli smo

dvakratni obisk Petrovega naslednika papeža Janeza Pavla II. v maju 1996 in septembru 1999. Vstopamo v tretje tisočletje, v katerem bo odločitev za življenje in spoštovanje človekovega dostojanstva odločilnega pomena za preživetje slovenskega naroda.

(2) Vsi ti dogodki in okviri nam dajejo nove možnosti in so razlog za zdravo samozavest, da kot suvereno Božje ljudstvo z optimizmom gledamo v prihodnost življenja vsakega človeka, naroda in Cerkev. Upanja poln pogled v prihodnost pa od nas terja stvaren uvid v konkretne okoliščine v luči Božje besede in tradicije Cerkev. Vsak čas ima svoje sončne in senčne strani. Naš čas ni nič drugačen. Pri tem pa se moramo zavedati, da slovenski človek ostaja, tako kot skozi stoletja, tudi danes na križišču med Vzhodom in Zahodom, Severom in Jugom, da je izpostavljen tujim vplivom, srečanjem in kroženjem različnih idej.

*1 Prim. Osnutek temeljnih smernic za mladinsko pastoralo v Cerkvi na Slovenskem. Prispevek za sinodo, Medškofjski odbor za mladi-
no, Ljubljana 1999, 7.*

j. p.

Sveta vrata so zaprta, čas milosti se nadaljuje

Že v napovedi svetega leta ob prehodu v tretje tisočletje je sveti oče predstavil terminski koledar vstopnega dela svetega leta in tudi zadnja dejanja ob zaključku.

Zaradi pomena jubileja dva tisoč po rojstvu našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa je želel papež Janez Pavel II. prvokrat v zgodovini Cerkve sam odpreti vsa štiri svetoletna vrata vatikanskih patriarhalnih bazilik. Zaključek svetega leta pa je bil naznačen z zapiranjem zadnjih svetoletnih vrat v Petrovi baziliki na praznik Gospodovega razglasenja, 6. januarja 2001. S tem se je uradno zaključilo leto milosti 2000 po Kristusu.

Papež je pri tem spomnil na tempeljski dogodek, ko je Jezus naznanil 'leto Gospodovega usmiljenja', in so bile 'oči vseh uprte vanj'.

Tako so bile naše oči uprte v papeža in Rim že od začetka, ko je leta 1999 odpiral prva vrata kot znamenje vstopa v sveto leto. Vanj so tedaj strmele oči tisoč in deset tisoč romarjev, ki so prišli na slovesnost v sveto mesto, in vseh drugih, ki so dogodek spremljali preko ekranov. Vanj so upirali oči stotisoči, ki so kasneje prihajali v Rim, da se udeležijo svetoletnih pobožnosti, in s spokorjenim srcem simbolno vstopili skozi sveta vrata v potrditev svojega zupanja v Boga. Mnogi so se na teh svetoletnih romarskih poteh veselili duhovnih darov v skupnosti, molitvi in pesmi, usmiljenja in odpuščanja, češčenja in slavljenja božje veličine in svetosti. Mnogi romarji so se v tem letu srečali s svetim očetom in z njim praznovali svete skrivnosti našega odrešenja. Krona vsega slavja je bilo romanje mladih s celega sveta. Dva milijona se jih je zbralo ob nasledniku svetega Petra.

V soboto, 6. januarja, se je sveto leto zaključilo. Naše ter vsega sveta oči so se spet ustavile na zaprtih vratih svetoletnih bazilik in te podobe

so televizijske kamere prenašale na vse konce sveta. Za nas ima dogodek spet svoje sporočilo. Ta vrata naj nam kličejo v zavest, da je naša pot življenja neprestano pot milosti in posvečenja. Jubilej je sicer končan po svojem času, vendar gre v prihodnosti naš čas in naše življenje v luči milosti Jezusa Kristusa in v okrilju Cerkve, župnije in naših družin.

Na sveže zazidanih svetoletnih vratih bazilike sv. Petra bodo poslej podobe ponazarjale velike dogodke preteklega leta in nas spominjale na prejeto milost ter romarska doživetja. Govorijo nam o dogodkih odrešenja in o Bogu, ki je dober do nas ljudi in nas vedno spremlja na naših poteh.

'Oči vseh so bile uprte vanj'. Naj obvisijo tudi naše oči na Jezusu in njegovi Cerkvi, ker je to pot našega življenjskega romanja do svetih vrat večnosti. Da bi nam ta bila takrat vsekakor odprta!

Snubitev in prevoz bale

Predpustni čas je obdobje med dvema resnima dobama v cerkvenem letu, med adventom in postom. Ta čas je bil do nedavnega najbolj priljubljen čas za poroke. Sama poroka je sicer možna v vsakem času, vendar cerkvena zapoved prepoveduje veselo rajanje v postnem in adventnem času. A kakšno bi bilo vzdušje, če po poroki ne bi bilo veselega rajanja ali ohceti? In kakšno bi bilo vzdušje, če med letom ne bi bilo različnih obdobj?

Poroka je kljub modernemu času še vedno tako pomemben korak v življenju, da se ne samo ohranjajo mnogi stari običaji, ampak spontano nastajajo tudi novi. Seveda so nekateri izgubili svoj pomen. Sem lahko štejemo snubitev in oglede, pa tudi prevoz bale. Za mlajše ljudi, ki tega več ne poznajo, naj na kratko razložim, kaj je snubitev.

Ko so še starši odločali o poroki svojih otrok, včasih tudi krivično in neusmiljeno, je prišel ženin s svojim botrom ali kakim drugim uglednim moškim v hišo svoje izbrane neveste. Nevesta se je takrat skrila, posebno če se je bala, da bodo starši proti poroki. Največkrat sta bila ženin in nevesta zmenjena, včasih pa tudi ne. Zgodilo se je tudi, da neveste ni prav nič zanimal premožni ženin, ker je že imela izbranega drugega, kar pa je skrivala zlasti pred očetom. Včasih niti njen jok ni pomagal. Snubci in starši so sklenili proti njeni volji in morala se je ukloniti. Zlasti če je bil ženin iz premožne in ugledne hiše, ni imel težkega dela. Če pa je prišel iz revne družine snubit premožnejšo nevesto, je bilo težje. Zlasti na Gorenjskem je imel snubec potem težka pogajanja. Ženin se ni pogajal samo za nevesto, ampak tudi za balo in doto. K bali je spadalo pohištvo, posoda in obleka, dota pa je bila v denarju, živalih ali v parceli. Nevestine starše pa je skrbelo, ali bo njihova hči obvarovana revščine in težkega življenja. Revnejše, pa je skrbelo, kako bodo poskrbeli za balo in doto.

Ko je bila snubitev opravljena, so še pred dokončnim dogovorom o poroki šli starši neveste na oglede - pogledat, kje bo živela njihova hči. Takrat je bilo tudi uradno srečanje staršev obeh zaročencev. Tudi to srečanje je bilo pomembno, saj so s poroko otrok tudi starši stopili v sorodstvo. Razumevanje med obojimi starši pa lahko ugodno vpliva tudi na razumevanje mladoporočencev. Kakor je prav, da starši več ne odločajo o poroki svojih otrok, pa je škoda, da so izgubili tudi tisti vpliv svojih življenjskih izkušenj, ki bi mladim družinam pomagal prebroditi marsikatero krizo.

Namenoma sem izpustil druge običaje ob poroki, saj so še zdaj živi. Namesto opisa le teh si raje preberite recept za prekmursko gibanico, neizogibno pecivo na gostivanju.

Janez Modic

PREKMURSKA GIBANICA

Osnovno testo: 20 dag moke, 10 dag margarine ali 9 dag masti, ščeč soli, mrzla voda za mesenje.

Vlečeno testo: 45 dag gladke moke. 1 jajce, žlička olja, sol, mlačna voda za mesenje.

Nadev: 20 dag mletega maka, 30 dag orehov, 6 debelih ali več drobnih bolj kislih jabolok, 1 kg sveže dobro odcejene skute.

Poliv: približno 15 dag tekočega masla, margarine ali olja, 6 dcl kisle smetane, v katero smo umešali 4 jajca, sladkamo po okusu.

Osnovno testo hitro zamesimo, da se preveč ne segreje in zmešča, pokritega damo do uporabe v hladilnik, nato ga tanko razvaljamo, položimo v pomaščen pekač, robove testa malo dvignemo od dna pekača in pritisnemo na steno. Vlečeno testo naj bo mehkejšo in temeljiteje obdelano, da se bo dalo tanko razvleči. Glede na velikost mize in kuhinjskega prta oblikujemo enega ali dva hlebčka, ki naj dobro pokrita počivata. Za gibanico potrebujemo 10 listov vlečenega testa, ki naj bodo malo večji od pekača. Vsak nadev se ponovi dvakrat, ponavadi v vrstnem redu od spodaj navzgor. Na krhko osnovno testo damo list vlečenega testa in nanj prvi nadev – običajno mak. Pokapljamo ga z maščobo in skromno s smetanovim prelivom ter sladkamo. Na naslednji list testa potresemo naribana jabolka, sladkamo, odišavimo s cimetom. Sledijo orehi, nato skuta. Skuto izdatno polijemo s smetano. Nadevanje še enkrat ponovimo. Zgoraj položimo dva lista testa, vendar vmes natančno pokapljamo z maščobo in smetano, da se ne sprimeta v trdo ploščo. Pred peko gibanico dobro premažemo s smetano. Počasi jo pečemo dobro uro, ponudimo toplo ali ohlajeno.

40 duhovniških let Kazimirja Gaberca

Jugozahodni del Belgije je rudarsko področje, kjer so se že v začetku 20. stol. naseljevali tudi Slovenci, ki so čez noč postali rudarji. Po nekaj letih so pripeljali v te kraje svoje družine ali pa so jih tu ustanovili. Po vojni se je tu naselilo še več naših ljudi, ki so potrebovali tudi pastoralno in socialno oskrbo. Mednje je leta 1960 na pobudo škofa Gregorija Rožmana prišel mlad duhovnik Kazimir Gaberc. Bil je eden mladih fantov, ki ga je medvojna in povojna usoda zanesla med begunce v Argentino. Študij ga je pripeljal v Španijo, od tu pa zavezanost slovenstvu na delo med slovenske ekonomske in begunske izseljence v Belgijo.

V začetku decembra je obhajal 40. obletnico svojega duhovniškega delovanja med slovenskimi rojaki. Prav takrat se je na svojem daljšem pastoralnem potovanju med izseljenci v Franciji, Belgiji in Nizozemski mudil narodni ravnatelj izseljenskega dušnega pastirstva

pri Slovenski škofovski konferenci škof mons. Alojz Uran. Rad je prevzel vodenje slovesnega bogoslužja, ki je bilo pripravljeno kot zahvalna daritev v čast presvetemu Srcu Jezusovemu za požrtvovalno štiridesetletno delo. Dan pred godom sv. Miklavža se je kljub delovnemu dnevu zbralo v Charleroiu v kapeli, kjer se redno zbirajo verniki k slovenski maši, precej rojakov pa tudi Hrvatov in belgijskih prijateljev. Za vse je g. Kazimir duhovnik, ki ga spoštujejo in ga imajo radi med seboj.

Škof Uran je zelo osebno spregovoril o veličini duhovniškega poslanstva. Duhovnik mora biti predvsem zvest nalogi, ki mu jo je dal Gospod, obenem pa mora biti prav tako zvest ljudem, konkretnemu človeku, ki potrebuje razlago božje besede za njegovo osebno ali družinsko situacijo. To je počel izseljenski duhovnik Kazimir vsa ta leta med rojaki in se jim je tako zakoreninil v srcu, da ga cenijo in spoštujejo. Veliko je tudi njegovo delo za ohranjanje slovenske kulturne dediščine in za kulturno dejavnost Slovencev na tem področju. Sam je pisal in prirejal igre za igralce, ki so bili med rojaki na razpolago. Njegovo delo je bilo model tudi za nekatere druge skupnosti po Evropi.

V skupnosti izseljenskih duhovnikov v Evropi je g. Gaberc opravljal različne funkcije. Najdlje je bil tajnik duhovniškega združenja, ki je opravilo izjemno pomembno vlogo povezovanja in načrtovanja pastoralnega dela in ostalih aktivnosti v korist slovenskih izseljencev in zdomcev po Evropi v času, ki zanje nikakor ni bil lahek. Mnogi med njimi so namreč desetletja živeli brez vsakega upanja, da bi se lahko še kdaj vrnili v svojo rodno domovino.

Kaj je v takih razmerah med njimi pomenil duhovnik, ki se jim je posvečal z vsem srcem in razumevanjem, si komaj morejo predstavljati tisti, ki te situacije nikoli niso doživeli in jim o tem nikoli nihče ni pripovedoval. Če kdo ne pozna vse tragike slovenskega povojnega izseljenstva, predvsem begunskega, se skoraj ne more vživeti v ta križev pot slovenskega človeka - izseljenca.

Ljudje so bili ob škofovih iskrenih besedah tako nagovorjeni, da so mu spontano pritrtili s ploskanjem. S tem so izrazili svojo osebno zahvalo duhovniku, ki jih spremlja kot duhovni oče vsa ta leta.

Janez Pucelj, delegat

"Kataloška" Cerkev

Podoba katoliške Cerkve je danes marsikomu vsiljena z medijskim, pogosto nestrpnim in negativnim predznakom napisanim osebnim mnenjem, ki pa je predstavljeno kot preverjeno in verodostojno. Najpogosteje je mešanica napol resnic, predsodkov in tudi neutemeljenega nasprotovanja ali sovražnosti. To pijejo iz svojega okolja tudi otroci, zato se v njihovih ustih pojavi govorica in mišljenje odraslih.

Pri verouku smo imeli spraševanje. Enega izmed veroukarjev sem vprašal: Katere so štiri lastnosti Cerkve? Pravilen odgovor se glasi: Cerkev je ena, sveta, katoliška in apostolska. Deček pa je svoj odgovor oblikoval takole: "Cerkev je ena, sveta, kataloška in apostolska." Tako se pač zgodi, če se človek uči odgovorov na pamet in ne razume, kaj kakšna beseda sploh pomeni.

Kasneje sem odgovor premeleval sam zase. Deček je odgovoril, da je Cerkev "kataloška". Pomislil sem, da je mogoče imel kar prav, če premislimo, kako še celo kristjani pogosto gledamo nanjo. Vajeni smo, da nas zasipajo s ponudbami od vseh strani. Iz poštnega nabiralnika dan za dnem vlečemo različne reklamne kataloge, po katerih se odločamo za nakup te ali one stvari, za vključitev v vse mogoče dejavnosti.

Ali sta Kristus in Cerkev le ena od ponudb neke na zadnjih straneh tvojega kataloga?

Tudi z odločilnimi življenjskimi ponudbami ravnamo podobno. V katalogu vrednot sodobnega človeka lahko preberemo: ponujamo vam delo, poštenost, potrošništvo, prireditve, vero, diskoteke, Kristusa, pravico do splava, nogomet, iskrenost, sodelovanje v lovskem društvu, karate, obisk mladinskega verouka, izobraževanje, potovanja, nedeljsko mašo ... Vse je pomešano. V katalog različnih dejavnosti in življenjskih drž - dobrih in slabih - je vrinjena tudi Cerkev s svojimi ponudbami, nam pa se zdi to samo po sebi umevno, saj je tak današnji ritem življenja.

Nič ni bolj sveto, izstopa pač tisto, kar je trenutno bolj uporabno. Če rabim sprostitev, grem v kino ali gledališče, če se mi pokvari avto, ga peljem k mehaniku, za verske usluge poiščem duhovnika. Svet postane en sam velik servis za moje potrebe in enako se dogaja s Cerkvijo.

Kristjan, pozor! Ali sta Kristus in Cerkev le ena od ponudb neke na zadnjih straneh tvojega kataloga? Si pripravljen sprejeti dejstvo, da je Cerkev katoliška, to je vesoljna, skupnost vseh, včlenjenih v Kristusa. Ni kataloška - izbirna vsebina, ampak katoliška - vseobsegajoča. Je skupnost ljubezni in kristjan po tej ljubezni presoja, kaj je zanj prav in kaj ni.

David Taljat

Moje korenine

Na mladinski strani nas zanima, kako se znajde zunaj Slovenije mladina naših izseljencev. Pričakujemo, da njihova kulturna obzorja ne morejo biti le slovenska. A kako se to dejansko kaže v njih samih, kako svoj položaj dojemajo, kako o njem razmišljajo, smo želeli izvedeti od njih samih.

Natalija Barišič-Bevc, študentka romanistike, amerikanistike in politične ekonomije iz Frankfurta

Prosili so me, naj se vam predstavim kot mlado dekle, ki odrašča daleč od domovine svojih staršev, kar sem poskusila uresničiti. Pravzaprav sama sploh ne vem, kaj je pri tem tako posebnega ..., a morda boste vi našli nekaj tistega, po čemer se razlikujem od drugih.

Hodila sem v vrtec, v šolo, v glasbeno šolo ... tako kot vsi moji sošolci - vendar s to razliko, da sem enako storila tudi paralelno 'po slovensko': v mali šoli, pri dopolnilnem pouku, pri verouku ali pri folklori. Priznam pa tudi, da nisem vedno hodila tja polna energije in motivacije, a moram tudi reči, da mi nikoli ni bilo žal! Posebno zdaj, ko je vse to za mano, se v moji notranjosti vzbuja spoznanje (ki bi ga skoraj lahko imenovala 'ponos'), da so me moji starši vzgojili tako, da se znam pogovarjati z domačimi v domačem jeziku - tako v Sloveniji po slovensko kot z maminimi po hrvaško.

Na tem mestu se ne morem izogniti vprašanju, kaj definiram kot svojo domovino. Pravijo, da je dom tam, kjer so tvoji prijatelji. Res je, da se večina mojih nahaja tukaj v Nemčiji. Ne bi pa trdila, da se sama čutim Nemko; za to sem preveč tujka, ki si dostikrat misli: 'tipisch deutsch' (tipično nemško), česar pa jaz nikoli ne bi storila.

Preostajata še domovini Slovenija in Bosna. Če bi imenovala Bosno za svojo domovino, bi morala za to trditvijo postaviti velik vprašaj. Ta kraj, ki so ga sorodniki (po mamin strani) imeli za svoj (se pravi tudi moj) dom, nam je vzela vojna in nas raztresla po vsem svetu. Ali je potem moj dom ves tale planet - vsepovsod tam, kamor je usoda odpeljala moje? Ali je samo tam, kjer se nahaja večina njih, na Hrvaškem? So potem sorodniki Bosanci, Hrvati, bosanski Hrvati, hrvaški Bosanci ...? Kaj sem sploh jaz, če niti oni ne vedo, kaj so?

Če me kdo vpraša, kaj sem, največkrat odgovorim, da sem Slovenka. Slovenija je domovina mojega očeta, tja hodim na počitnice. Ko sem tam, se počutim dobro ..., tam imamo dom in ko pridem tja, pridem na svoje, kjer je moj svet, spomini ... tisto, kar sem takrat imela tudi v Bosni, tam, kjer so danes samo še ruševine spominov na del mojega otroštva.

Tu v tujini poskušam obdržati svojo identiteto kot tujka s tem, da se veliko družim s 'sovrstniki' - z 'našimi'. 'Naši' so za mene pač tisti iz bivše Jugoslavije - katerekoli narodnosti so. Priznam, da naši pogovori pri vsem trudu (!) večinoma (če se sploh začnejo v 'našem jeziku') preidejo v nekakšen velik 'hinderhonder', pomešan z vsemi jeziki, ki so znani navzočim.

Drugače pa je na primer na dopustu v Sloveniji: tam velikokrat prevladuje nemščina - saj ni potrebno, da vsak na cesti razume, o čem se pogovarjamo. Sicer pa ni pogovora, da ne bi 'padla' vsaj kakšna slovenska beseda. To je moto, s katerim hodimo po svetu: Če misliš kaj povedati, pač 'vržeš' besedo, v katerem jeziku se je ravno spomniš.

Tako živimo otroci zdomcev tukaj na tujem. Ne bi rekla, da je negativna lastnost, da nimamo ene oziroma svoje domovine, niti malo ne. Imamo pa to srečo, da lahko od vsakega teh malih svetov, v katerih živimo, izberemo le to, kar nam je najbolj všeč in tako ustvarimo svoj osebni lep svet ...

Dopolnilo k intervjuju

Ljubezen do domovine

Živimo v civilizaciji, ki najvišje postavlja spoštovanje človeka in zato tudi zahteva, da spoštujemo ljudi drugačne polti ali naroda ... še zlasti, če smo sosedi.

Slovenci po svetu dobro veste, kako težko je to načelo uresničevati v vsakdanjem življenju, premagovati predsodke, ki ste jih kot tuji deležni, in kako potrebno je potrpljenje, da se spletejo prijateljstva s sosedi.

Ker je pogovor in sodelovanje med pripadniki različnih kultur eden izmed pogojev preživetja in rasti tako posamezne dežele kot tudi vse mednarodne skupnosti, nas prav k temu spodbuja papež v letošnji Poslanici za dan miru. "Zato se mi zdi nujno povabiti tiste, ki verujejo v Kristusa, in prek njih vse ljudi dobre volje, da razmislimo o dialogu med različnimi kulturami in izročili ljudstev in da pokažemo pot za graditev takšnega sveta, ki bo zaživel v spravi in bo mogel mirno zreti v prihodnost. To vprašanje je odločilno za prihodnost miru. Vesel sem, da je tudi Organizacija združenih narodov razumela in predstavila to nujno zadevo, ko je leto 2001 razglasila za mednarodno leto dialoga med civilizacijami."

Ekonomsko, finančno in medijsko poenotenje sveta, ki je po eni strani velik in pomemben dosežek, po drugi strani ogroža posamezne kulture in narode, njihov obstoj. Še zlasti so ogrožena mala in revna ljudstva. Pomislimo le na indijanska plemena v Amazoniji, ki imajo svoje starodavne kulture, s katerimi so preživeli tisočletja v nenaklonjenem okolju, danes pa so na robu propada zaradi prodiranja moderne civilizacije v njihov svet. Zato se tamkajšnji škof Kraeutler pretresljivo sprašuje: "Za božjo voljo, zakaj naj ne bi bila in ne bi smela biti v sveti katoliški Cerkvi tudi asurinskokatoliška, arauetskokatoliška, kajapskokatoliška, jamomanskokatoliška ali vsaj latinskoameriškokatoliška Cerkev?" Da, tudi vesoljna Cerkev lahko še veliko stori za ohranjanje posameznih, še zlasti ogroženih kultur. Vemo, da je ohranila slovensko, znano nam je tudi, da so naši misijonarji oznanjali in pisali v domačih jezikih; sami doživljamo, kako naši duhovniki vedno spremljajo slovenskega "desetega brata" ... To in edino to je skladno z našo vero, ki postavlja konkretnega človeka in s tem tudi njegovo kulturo v središče božje pozornosti.

Zato papež v svoji Poslanici še pravi: "Sprejemanje lastne kulture kot oblikujoče prvine osebnosti, zlasti še prvi dobi odraščanja, je stvar splošnega izkustva in ima velikanski pomen. Brez tega ukoreninjenja v določen humus bi človek utegnil biti že v

nežni mladosti izpostavljen preobilju nasprotujočih si vplivov, kar bi oviralo njegov mirni in uravnoteženi razvoj. Na osnovi tega temeljnega odnosa do lastnih "izvirov" na družinski, ozemeljski, družbeni in kulturni ravni se v človeku razvije domovinski čut (čut za "domovino") in kultura dobiva - nekje bolj, nekje manj - "narodni" obraz. Ko je Božji Sin postal človek, je obenem s človeško družino prejel tudi "domovino". Za vedno ostaja Jezus iz Nazareta, Nazarečan. Gre za naravno dogajanje, pri katerem se prepletajo sociološke in psihološke prvine, kar ima običajno pozitivne in konstruktivne učinke. Zato je ljubezen do domovine vrednota, ki jo je treba gojiti, vendar brez ozkosrčnosti. To pomeni, da moramo hkrati ljubiti tudi celotno človeško družino."

Še zlasti danes, ko smo pred vrati Evropske zveze in bomo kmalu v širši skupnosti narodov in kultur, moramo Slovenci s posebno pozornostjo prisluhniti papeževemu naročilu, da "je treba gojiti ljubezen do domovine". Na poseben način ste Slovenci po svetu v prvi vrsti, da si prizadevate za ohranitev svoje kulture sredi drugih kultur, saj iz lastne izkušnje veste, da je to po svoje tudi naporno, ker zahteva odrekanja in tudi nekaj stane. Vaše izkušnje bodo v združeni Evropi postale izkušnje nas vseh, kajti le s stalnim in zavestnim gojenjem naše kulture bo ta mogla uspevati in mi z njo. Danes svet posveča veliko pozornosti izumirajočim rastlinskim in živalskim vrstam; delujejo gibanja za zaščito medveda, volka, kita ... A moderna tehniška in ekonomska ter kapitalistična logika ne ogroža le bioloških vrst, marveč tudi kulturne. Tako npr. vsak dan izumre en jezik, v naslednjem desetletju pa se bo prepolovilo število danes živih jezikov, če ne bomo posvetili veliko več pozornosti sleherni kulturi. Kakšno osiromašenje človeštva! Slovenci pri tem pomoru ne bomo sodelovali, če bomo čislali svoj jezik in kulturo, ta enkratni božji dar, ki ga je dobilo dva milijona Evropejcev, da s to svojo posebnostjo obogatijo druge v Evropi in vse človeštvo.

Drago Ocvirk

ZAPISALI SO ...

Ivan Puc, MAG 01/2001

Drža novodobnega novinarja

Pomladne stranke so odšle na volitve sprte, svoje k slabim volilnim izidom pa so prispevali tudi mediji. Tudi nenaklonjena občila so bila nekaj, kar so pomladniki morali pričakovati. Nič, kar je vlada naredila dobro, ni bilo dovolj dobro za pohvalo. Zaradi vsake napake je bila medijsko sesekljana.

Da je z medijsko kompetenco nekaj narobe, kažejo tudi pritožbe novega mandatarja. V enem od pogovorov v času sestavljanja vlade je "priznal", da "obstajajo tudi neke medijske vplivne interesne skupine, ki mi prek medijev sporočajo, češ če ne bom ravnal tako, kot hočejo oni, bom pač še naprej kaznovan s takšnimi medijskimi napadi, ki jih uprizarjajo tako rekoč od volitev naprej". Doslje se je najpogosteje zaradi medijskih napadov pritoževala Cerkev, pa Janez Janša, Marjan Podobnik in Andrej Bajuk, zdaj pa se jim je pridružil še Drnovšek.

Vlada reda, discipline in poslušnosti. Nova Drnovškova vlada, ta je prisegla 30. novembra, naj bi bila, sodeč po koalicijskem sporazumu, ki po mnenju Franceta Bučarja torpedira parlament, vlada reda, discipline in poslušnosti. SLS-SKD v njej išče tržne niše in se tolaži, "da smo glede na okoliščine pravzaprav lahko zadovoljni" (Franc Zagožen), medtem ko odpisani Marjan Podobnik v zadnjih Slovenskih brazdah opozarja, da je stranka "v veliki krizi in najhuje je, da si tega nekateri preprosto ne želijo priznati".

Kaj pa opozicija? Nekateri urednike in novinarje je po volitvah popadla slaba vest in začeli so obljubljeni, da bodo novi oblasti gledali pod prste. Za zdaj ni videti, da bi ji gledali vsaj nad prste. Gledati oblasti pod prste pomeni opravljati isto delo kot opozicija in po logiki stvari naj bi se mediji in opozicija morali ujeti. Že ob prvih zapletih, ko je bila imenovana vlada mimo poslovnika in zakona o vladi, se je pokazalo, da bo na primer "nacionalni" dnevnik raje moraliziral o opoziciji. Pred nami je mirno leto 2001.

Silvester Šurla, MAG 01/2001

Prej "čistke" sedaj "strokovne zamenjave"

Premier dr. Janez Drnovšek se bo moral še enkrat pošteno ugrizniti v jezik. Takoj po volitvah je namreč izjavil, da nova vlada ne bo zamenjala vseh tistih, ki so bili v zadnjem obdobju imenovani na različne funkcije, če je bilo to opravljeno skladno s postopki in če strokovna utemeljitev zanje zdrži. Obljubljal je, da bodo preverjali od primera do primera, in če bo treba, ukrepali. Na samo dveh vladnih sejah v decembru so po hitrem postopku zamenjali kar 163 državnih sekretarjev, članov upravnih odborov, nadzornih svetov in skupščin v različnih skladih in družbah pod nadzorom države. Če so Bajukovi vladi očitali kadrovske čistke, novi Drnovškovi lahko pripišemo pravi kadrovski program.

Novoimenovani funkcionarji kar pokajo od strokovnosti, pa čeprav so imenovani predvsem po politični liniji. Za to je poskrbel prvi vladni kadrovnik Mirko Bandelj, še pred nekaj meseci zgolj pripravnik v eni od ljubljanskih pravnih pisarn. Njegovo imenovanje za generalnega sekretarja vlade je bilo nedvomno

Akademski pevski zbor Tone Tomšič je v decembru izvedel zelo lep koncert v Stuttgartu.

V 42-ih letih prvi pastoralni obisk slovenskega škofa pri rojakih v Marseillu

Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci je pripravila posebno izjavo oziroma "apel javnosti" proti izkoriščanju zaposlenih in za zaščito družine, v kateri med drugim ugotavlja, da so v Sloveniji razmere pri zaposlovanju žensk in varstvu materinstva ter družinskega življenja zaskrbljujoče. Pri tem komisija posebej opozarja na vprašanje podaljševanja delovnega časa v nekaterih dejavnostih, zlasti v trgovini, kjer med zaposlenimi prevladujejo ženske. Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci je prepričana, da mora država z ustrežno ureditvijo ščititi družino in družinsko življenje kot temeljno celico družbe. Potrebno je ustvarjati čim bolj ugodne možnosti za to, da bodo starši in otroci živeli skupaj v "složni družinski skupnosti", ki bo imela čas zase in za razvijanje medosebnih razmerij. To pa se lahko zgodi le tedaj, če bodo imeli vsi člani družine možnost, da vsaj en dan v tednu preživijo skupaj ter da se vsak večer zberejo v družinskem krogu. Po mnenju komisije je namreč uvajanje nočnega in nedeljskega dela, kadar to ni nujno, nesprejemljivo in ga je potrebno omejiti na najmanjšo možno mero.

Pri komisiji tudi menijo, da se razmere v zadnjih sedmih letih - že takrat so namreč opozarjali na krivice, ki se dogajajo v gospodarstvu - niso bistveno spremenile. "Izsiljevanj in groženj je danes še več, ker gre liberalnemu kapitalizmu samo za denar in bogatenje, človečnosti in človekovih pravic pa mu ni

največja strokovna odločitev dr. Janeza Drnovška, ki je s tem politično rehabilitiral interpeliranega notranjega ministra, ki še vedno zaudarja po aferi Vič-Holmec.

REKLI SO...

Dr. France Bernik, MAG 52/2000

Jezik in kultura

Smo pred združeno Evropo. To pomeni neki nov veter v jadra slovenske suverenosti. Je Slovenija na to pripravljena, potem ko mnogi menijo, da "ni najbolje utrjevala svojih korenin"?

Res je. V združeni Evropi se bomo znašli na veliko močnejšem prepihu, kot smo mu bili izpostavljeni kdaj v zgodovini. O tem ne dvomim.

mar." V izjavi med drugim omenjajo nizko delovno varnost zaposlenih žensk v trgovini na drobno, ki imajo večinoma pogodbo o delu sklenjeno za določen delovni čas. Takšno delovno razmerje pa že samo po sebi ustvarja manjšo socialno varnost, kar postavlja zaposlene delavce v slabši položaj. Poleg tega so, navaja komisija, pogoji za zaposlitev za ženske dostikrat ponižujoči, saj morajo prošnji za zaposlitev pogosto priložiti tudi svojo fotografijo in zagotoviti, da ne načrtujejo materinstva. Niso redki primeri, ko delodajalci v nasprotju z ustavnim določilom o pravici do svobodnega odločanja o rojstvu otrok, pogojujejo delovno razmerje s tem, da se delavke odpovedo nosečnosti.

Ob takih razmerah, ugotavljajo, ni čudno, da družinsko življenje v Sloveniji zamira, družinski člani pa se doma le srečujejo, za skupno življenje pa nimajo niti možnosti niti časa. Ne preseneča, da je skoraj vsaka druga družina razbita in da so otroci razvojeni. Ob tem, ko Slovenci še vedno postavljamo družino med najpomembnejše vrednote v življenju, je razrešitev tega vprašanja še toliko bolj pomembna.

Njihova izjava in javni poziv naj bi bila spodbuda tudi za slovenske sindikate, ki so po njihovem najbolj poklicani, da branijo interese zaposlenih, še menijo pri komisiji Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci.

Zdi se mi, da je kultura edina, ki bi lahko in ki bo morala ohraniti našo identiteto v prihodnosti, kajti samo ona je nacionalno oziroma jezikovno prepoznavna. Vse drugo bo postalo bolj ali manj poenoteno. Na vseh področjih - na gospodarskem, pravnem, političnem - bodo obveljale enotne norme ... Tisto, kar nas bo ohranilo prepoznavne, bo jezik, bo slovenska kultura, bo duh našega človeka in našega naroda, če to ne zveni preveč romantično, preveč nesodobno. Kultura prevzema torej v našem obstajanju zelo pomembno vlogo, ne defenzivno, vendar pa samoohranitveno. Zdi se mi, da bo tokrat prvič samo od nas odvisno, da bomo mi sami na veliki preizkušnji. Kajti nobenih izgovorov ne bo več na druge. Nobenih brutalnih asimilacij ne bo. Bo pa veliko skušnjav. In te so navadno hujše od represije, hujše od agresivnega nasprotovanja.

Dimitrij Rupel, Večer, 11. 1. 2001
Zdaj je na potezi Hrvaška

Slovenija je pripravljena na rešitev odprtih vprašanj s Hrvaško in je tej sosednji državi že sporočila nekaj tehničnih predlogov, kako naj bi potekali pogovori, zdaj pa je na potezi Hrvaška, je na svoji spletni strani zapisal slovenski zunanji minister. Če se strani ne bi mogli dogovoriti, bi morali za posredovanje prositi koga tretjega. "Tako se nobeno ljudstvo ne bi moglo pri-

toževati nad svojimi oblastmi in morda bi bilo delo opravljeno v kratkem času. Morda tudi bolj površno?!" se je vprašal minister.

Zamisel o istrski evroregiji brez meja je po ministrovem mnenju dobra ideja za čas, ko bosta Slovenija in Hrvaška, tako kot Italija, članici Evropske unije, za zdaj pa naj velja, da bo odnos Slovenije do meja s Hrvaško podoben odnosu Italije do meja s Slovenijo. Seveda bomo že čez nekaj let vsi živeli brez meja, vendar je v tem času treba urediti še veliko problemov. Do takrat, ko bo morala Slovenija nadzirati mejne prehode v imenu EU, si bo treba v slovensko-hrvaških pogovorih prizadevati za pametne, človeške in realistične rešitve, je menil.

Nekateri bi kar zatisnili oči pred vso to pestro mejno problematiko, nekateri bi se morda celo odrekli članstvu v EU; ponekod morda razmišljajo, da bi morali pri približevanju EU počakati na Hrvaško, druge pa je mogoče strah, da Slovenija brez privolitve Hrvaške sploh ne bi mogla postati članica EU. Ta strah je po Ruplovih besedah votel: prvič zato, ker med Slovenijo in Hrvaško dejansko ni obmejnega spora, ampak le nedokončano tehnično opravilo ugotovitve in označitve meje v naravi, drugič zato, ker so tako imenovani mejni problemi za Hrvaško najmanj enako veliki kot za Slovenijo, tretjič pa zato, ker imajo podobne ali večje probleme tudi druge članice EU, je zapisal Rupel.

Ob novoletnem obisku kolednikov v Slovenskem domu v Stuttgartu

Solidarni s Posočani

Slovenci po svetu smo tudi tokrat prislunili klicu iz domovine.

Med rojaki v slovenskih izseljenskih župnijah po Evropi je močno odjeknila preizkušnja, ki so ji zaradi plazov sredi zime izpostavljeni ljudje v Posočju. Tako je samoumevno nastala pobuda za pomoč, ki smo jo tokrat skušali vsaj deloma zajeti v skupno akcijo. Ker so se nabrani darovi stekali deloma v skupni dobrodelni fond pri Zvezi slovenskih duhovnikov, je prav, da to akcijo predstavimo tudi v naši reviji. Prosimo, da bralci in darovalci upoštevajo, da ne moremo predstaviti vseh zbranih darov iz izseljenstva, ampak le del, ki je potekal po omenjeni poti. Mnogi so namreč darovali tudi osebno, doma ob praznikih ali preko drugih ustanov.

Nabirke omenjenih darov so ob koncu redakcije naslednje:

Avstrija: Dunaj, skupna vsota 37.000,- ATS. Podjetja so prispevala 19.000,- ATS, in sicer: Ergste Westing 7.000,- ; Gorenje Austria 5.000,- ; Karanta 5.000,- ; Gorenje Beteiligung 1.000,- ; P.R.L. 1.000,- ATS. Ostalo so prispevali posamezniki preko župnijskega urada.

Nemčija: Mannheim 4350,- DEM; Frankfurt 3978,- DEM, (od tega so posamezni darovalci prispevali 1978,- DEM in župnija 2000,- DEM); Essen 2000,- DEM, (župnija z bazarjem ob sodelovanju društva Bled); Ingolstadt 1805,- DEM; Stuttgart 1500,- DEM; Köln 2000,- DEM; München 2770,- DEM.

Skupna vsota iz navedenih nabirk znaša 23.662,- DEM. Vendar dobrodelna akcija s tem še ni zaključena. Še vedno zbirajo darove vsi slovenski župnijski uradi, lahko jih nakažete v Nemčiji tudi na zbirni račun Naše luči: Kirchenstiftung, Bank im Bistum Essen, BLZ 360 602 95, Konto 20 940 026, vedno pa napišite oznako "Posočje". Nadaljevanje zbiralne akcije bomo predstavili tudi v prihodnji številki naše revije. Naj navedemo tudi, da denar izročamo neposredno Župnijski karitas na področju nezgode.

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste se odzvali in pomagali ljudem v stiski.

Tako je bilo nekoč... in danes

Aleksander Drenovec je na miklavževanju v Münchnu zaigral lik sv. Antona.

Davčna uprava republike Slovenije v skladu z zakonom o zavezcih o oddaji napovedi za odmero dohodnine poziva vse, ki so to dolžni storiti, da napoved oddajo do 31. marca letos. Davčni zavezcanci morajo kot vselej doslej v napovedi za odmero dohodnine navesti letni znesek plače, nadomestila plač in druge prejeme iz delovnega razmerja, prejeme iz pogodb o delu, letni znesek pokojnine ter katastrski dohodek. Prav tako se v osnovo za odmero dohodnine všteta dohodki iz premoženjskih pravic ter dobički, doseženi z upravljanjem dejavnosti, prodajo kapitala, udeležbo pri dobičku ali oddajanjem premoženja v najem. Na podlagi vseh teh podatkov bodo pri davčni upravi zavezancem zaračunali dohodnino in pri tem upoštevali tudi največ 3 odstotno olajšavo, če jo bo zavezanec seveda uveljavil in imel za to dokaze.

Kot je znano, je zavezanec za plačilo dohodnine vsaka fizična oseba s stalnim prebivališčem v Sloveniji, ki je v preteklem letu na njenem ozemlju ustvarila dohodke, za katere zakon določa, da se od njih plačuje dohodnina. Zavezcanci za plačilo dohodnine in njeno odmero so tudi fizične osebe, ki sicer niso rezidenti Slovenije, so pa lani pri nas bivale nepretrgoma 6 mesecev in ustvarjale dohodek.

Začel je veljati lani junija sprejet zakon o orožju, ki med drugim prinaša možnost legalizacije orožja, in sicer v šestih mesecih po uveljavitvi zakona. Med 7. januarjem in 8. julijem letos bo lastnikom neprijavljenega orožja, ki ne izvira iz kaznivih dejanj in ga je

sicer dovoljeno posedovati, omogočeno, da to orožje legalizirajo in zanj dobijo dovoljenje za posest.

Orožni list in dovoljenje za posest orožja lahko posameznik pridobi, če je dopolnil 18 let, če v zvezi z njim ni zadržkov glede javnega reda, če je zanesljiv in če ima upravičen razlog za izdajo orožne listine, opravljen zdravniški pregled in je opravil preizkus znanja o ravnanju z orožjem. Ne glede na zahtevane pogoje pa je zakonodajalec odločil, da orožne listine ne more pridobiti posameznik, ki je uveljavil t.i. pravico do ugovora vesti po posebnih predpisih.

Čez slovensko mejo je lani v Italijo prešlo 15.000 ilegalcev, medtem ko jih je še leta 1999 "le" 4397, so sporočili z urada za tujce v Gorici. Od tega so iz Italije izgnali 12.763 prebežnikov, 2045 pa so jih prestregli še pred mejo. Med prijetimi je bilo največ Irancev, Turkov in Iračanov.

V obmejnem območju Furlanije - Julijske krajine narašča zaskrbljenost spričo vala prebežnikov iz Slovenije. Z uveljavitvijo Schengenskega sporazuma je naša meja postala edina kopenska meja Italije. Ker

Škof Alojzij Uran blagoslavlja dvorano, posvečeno Jožefu Flisu dolgoletnemu izseljenskem duhovniku v Parizu.

so na jugu Italije okrepili patrolje, tihotapske združbe iščejo nove poti za tihotapljenje ljudi v Italijo. Tako so se osredotočile na mejo med Slovenijo in Italijo.

*

Čprav je slovensko notranje ministrstvo sprva načrtovalo, da bi že v začetku letošnjega januarja začeli v Sloveniji izdajati nove potne listine, začetek izdaje novih listin še ni zakonsko določen. Veljavnost obstoječih potnih listin se sicer izteče 5. avgusta 2002. Zaradi obsežnosti projekta in zahtevnosti postopkov izdelave, ki terjajo uporabo novih materialov in tehnologij, ter želje po čim večji kakovosti so se na omenjenem ministrstvu odločili, da bodo nove potne listine začeli izdajati pozneje. Natančnega datuma še niso sporočili.

*

Čez eno leto v dežurnih prodajalnah ter prodajalnah z motornimi gorivi na območju Ljubljane ne bo več dovoljeno prodajati alkoholnih pijač. To namreč predvideva občinski odlok o merilih za določanje dežurstev prodajal, ki ga je ljubljanski mestni svet sprejel na novembrski seji. Zaradi možnih logističnih težav je mestni svet izglasoval tudi enoletno prehodno obdobje, ko naj bi dokončno uveljavili domnevne "prohibicijske" člene. Kot določa odlok, dežurne prodajalne od začetka leta 2002 ne bodo smele prodajati alkohola med 21. in 7. uro, ukrep pa bo prizadel predvsem bencinske črpalke, ki bodo morale alkohol povsem umakniti s svojih prodajnih polic.

*

Ustavno sodišče je z odločbo z dne 7. decembra 2000 odpravilo roke za vlaganje zahtevkov za priznanje statusa in pravic po zakonu o žrtvah vojnega nasilja, kar pomeni, da doslej veljavnih časovnih omejitev za vlaganje omenjenih zahtevkov ni več, so sporočili z ministrstva za delo, družino in socialne zadeve. To prak-

tično pomeni, da roka za vložitev zahtevkov ni več. Tudi vse do sedaj vložene zahteve za priznanje statusa žrtve vojnega nasilja se bodo šttele za pravočasno vložene.

*

Slovenski trg mobilne telefonije se je v minulemu letu povečal za 86 odstotkov, saj se je število uporabnikov mobilnih omrežij obeh operaterjev, ki delujeta na slovenskem trgu mobilne telefonije - Mobitela in Simobila - povzpelo s 608.000, kolikor je znašalo konec leta 1999, na približno 1,13 milijona. Predor slovenskega trga mobilnih telekomunikacij se je tako že približala 55 odstotkom in naj bi se še povečevala. Na trg poleg novih tehnologij namreč prihaja tudi mobilna telefonija GSM v radiofrekvenčnem pasu 1800 MHz, za katero je vlada novembra lani že podelila tri koncesije, letos pa naj bi podelila tudi licence za UMTS.

*

Graditelji in projektanti stanovanj se morajo od letos ravnati po novem pravilniku o minimalnih tehničnih pogojih za graditev stanovanjskih stavb in stanovanj (UL 45/2000), ki na novo določa nekatere vsebine in mere, ki jih morajo imeti novogradnje.

Po njem mora stanovanje obsegati najmanj eno sobo s talno površino najmanj 18 kvadratnih metrov, imeti mora prostor za pripravljanje hrane in prostor za osebno higieno, v številni stranišče. Praviloma obsega še pred sobo in pa najmanj en pomožni prostor, namenjen za shranjevanje stvari.

Po novem pravilniku ne sme biti v stanovanjskem prostoru, kjer strop ni vodoraven, svetla višina najnižjega dela takšnega prostora manjša kot dva metra, vendar mora biti v vseh sobah v stanovanju najmanj polovica površine visoka vsaj dva metra in pol. Če je prostor na podstrešju s strmo streho, svetla višina njegovega najnižjega dela ne sme biti manjša kot meter in pol, vendar mora biti v vseh sobah v stanovanju najmanj polovica površine visoka vsaj dva metra in pol.

Za urejanje podstrešij je treba pridobiti enaka dovoljenja kot za gradnjo novih objektov.

Škof Uran se je ustavil tudi pri slovenskih sestrah v Lorgesu v Franciji.

LONDON

Obhajanje svetih božičnih praznikov rojstva Božjega Sina ob njegovem 2000. jubileju je bilo med slovenskimi rojaki v Veliki Britaniji zelo slovesno. Pri božični maši na štefanovo v Rochdale smo se veselili prihoda našega rojaka duhovnika Petra Kravosa, ki se je udeležil naše slovenske svete maše in pri somaševanju z župnikom S. Cikanekom slovesno zapel evangelij božičnega praznika. Našemu Petru tudi čestitamo, ker je v zadnjem času zelo napredoval v lepem govorjenju svoje materinščine.

Za slovo od starega leta in za začetek novega so bili v kapeli Našega doma zbrani kar štirje duhovniki. Poleg domačega župnika še mons. Janez Pucelj (škofijski delegat iz Münchna, ki je obenem soskrbnik doma naše katoliške misije v Londonu), p. Franci Pivec (gvardijan frančiškanskega samostana v Mariboru) in p. Peter Lavrih (gvardijan v Nazarjah in komisar za Sveto deželo), ki so skupaj s svojimi laičnimi sodelavci

slovesno obhajali zahvalno in priporočilno mašno daritev za novo 2001. leto Gospodovo.

Zlati poročni jubilej

Zlato poroko sta praznovala Alojz in Margaret Slana v soboto, 23. decembra 2000. Pred petdesetimi leti sta se poročila v katoliški cerkvi sv. Frančiška Asiškega na Mill Road v kraju Sheffield-Walsall pri Birminghamu.

Poročil ju je frančiškanski misijonar Father Bruno. Priči pri njuni poroki sta bila Lojze Trstenjak in Margaret Yates. Ob tem naj še omenimo, da se je Margaret Yates kasneje poročila z Alojzovim prijateljem in zvestim članom naše slovenske katoliške skupnosti, Jožetom Penkom. Lojze Trstenjak pa se je odselil v Kanado, kjer še danes živi s svojo družino.

V kraju njune poroke sta Margaret in Alojz živela ves čas ter si ustvarila dom in ljubeznivo družino. Rodili sta se jima hčerki Ivanka Marija in Angela Helena. Danes sta naša slavljenca že tudi babica in dedek kar trem ljubkim vnukinjam.

Starejša hčerka Ivanka Marija je diplomirala na univerzi in je sedaj v trgovski službi, kjer ureja nakupno področje podjetništva. To sposobnost je verjetno podedovala po mami, saj je bila Margaret kar

40 let v trgovskem poklicu - vse do svoje upokojitve.

Alojz Slana, ki že 52 let živi v kraju Walsall, je bil zaposlen v rudarstvu celih 36 let. Zadnjih 25 let pred upokojitvijo je opravljal službo pokrajinskega strojnega inženirja na področju prenavljanja tehnologije rudnikov. Sedaj že vrsto let uživa svojo zaslužno pokojnino.

Alojzu in Margaret želimo ob njunem zlatem poročnem jubileju v imenu slovenske katoliške misije v Londonu in v imenu slovenske katoliške skupnosti v Veliki Britaniji obilo božjega blagoslova, zdravje, srečo in vse dobro v njunem življenju, hkrati jima iz srca čestitamo.

S. C.

Krst pri Novakovich

Pri Novakovich v Nuneatnu so obhajali krst Rorya, sina hčerke Alison, in Erika, sina Štefana. Njun oče Ivan Novak je naš prijatelj in zvesti član katoliške skupnosti, ter rad prihaja k slovenski maši v Chapel End.

Rorya in Erika je v novi župnijski cerkvi v Chapel End krstil Ivanov nečak Wolfgang Novak, ki je diakon v Einhausnu pri Frankfurtu. Krst je bil že lani poleti (v začetku meseca julija 2000), vendar z veseljem objavljamo to pristrčno novico o obhajanju zakramenta svetega krsta v tako razširjenem družinskem krogu, saj so se slovenski udeležili vsi Novakovi. Njihov sorodnik iz Nemčije, diakon Wolfgang, se je med njimi prav gotovo zelo prijetno počutil.

Zlatoporočenca Margaret in Alojz Slana v družbi Trstenjakovich, ki so v narodnih nošah.

Diakon Wolfgang Novak je krstil Rorya in Erika v Chapel End.

Štefanu in Alison ter njunima družinama iskreno čestitamo, prav tako tudi starim staršem, posebno še Phillis in Ivanu Novaku, ter jim želimo veliko božjega blagoslova.

Prof. dr. Ljubo Sirc, prejemnik visokega britanskega odličja CBE

Ugledni britanski Slovenec, tukajšnji univerzitetni profesor dr. Ljubo Franjo Sirc, je ob novem letu prejel enega najvišjih odlikovanj

Prof. dr. Ljubo Sirc

Miklavž je tudi na Dunaju obdaril manjše in večje otroke.

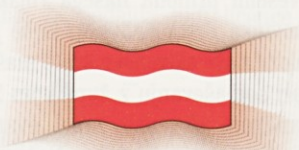
britanske države, prav gotovo pa najvišje priznanje z odlikovanjem, ki bi ga kdajkoli kdo izmed Slovencev prejel v tej deželi Združenega kraljestva: bil je imenovan z redom CBE (Commander of the British Empire), kar bi rekli: komtur viteškega reda.

To visoko britansko odlikovanje je naš prijatelj in dolgoletni naročnik Naše luči prejel za svoje življenjsko delo na področju ekonomije, zlasti pa v zadnjih desetih letih za svetovanje in pomoč Srednji in Vzhodni

Evropi pri utrjevanju demokracije v deželah, ki so se osvobodile komunističnega totalitarnega režima.

Čestitkam, ki jih naš prof. dr. Ljubo prejema od vsepovsod, se pridružujemo tudi mi, ko se iz srca veselimo njegovega visokega naslova in mu v imenu slovenske katoliške misije ter v imenu naše katoliške skupnosti v Veliki Britaniji iskreno čestitamo za to izredno visoko odlikovanje. Bog Vas živi, dragi naš rojak, doktor Ljubo Sirc!

S. Cikanek, župnik in ŽPS slovenske katoliške misije

A V S T R I J A

DUNAJ

Advent, čas miru in pričakovanja, je bil tudi letos v Slovenskem pastoralnem centru precej pester, saj smo ga obogatili z različnimi duhovnimi in kulturnimi dogodki.

Vsak četrtek zvečer smo se sestajali k duhovnim pogovorom in molitvi. Na enem teh večerov, 14. decembra, nas je župnik Štekl presenetil z zakusko, na katero je povabil vse molilke živega rožnega venca. (Živi rožni venec smo molili v oktobru). Vsaka je prejela meditativni adventni koledarček.

Kot smo poročali že v prejšnji številki NL, smo prvo adventno nedeljo gostili moški pevski zbor "Primož Trubar" iz Velikih Lašč. Sledila je druga adventna nedelja, ko nas je tudi letos obiskal Miklavž in razveselil naše najmlajše z darili. Tega dne je prišla med nas še mladinska skupina iz Bilčovsa na avstrijskem Koroškem ter sooblikovala in popestrila nedeljsko bogoslužje. Tudi ti so bili deležni Miklavževe pozornosti.

Konec tedna ob tretji adventni nedelji je bil še posebej bogat. V soboto, 16. decembra popoldne, smo imeli duhovno obnovo, ki jo je vodil mariborski škof ordinarij dr. Franc Kramberger. Najprej nas je pozdravil v imenu celotne Slovenske škofovske konference, nam zaželel blagoslovljene božične praznike, nato pa na zanimiv način orisal Slomškovo pot do svetosti. O Slomšku lahko rečemo, da je največji dušni pastir slovenskega naroda in zavzema prvo mesto v zgodovini slovenskega naroda, po Cirilu in Metodu. Prav zato, ker je bilo 26. novembra 200 let od Slomškovega rojstva, se je škof odločil za to nedvomno zelo zanimivo temo. Po končanem predavanju smo visokemu obiskovalcu postavljali vprašanja. Iz prejetih odgovorov se je dalo sklepati, da je škof Kramberger zelo dober poznavalec svojega davnega svetniškega predhodnika.

Pred polnočjo so Dunajčani po dobri večerji nazdravili s šampanjcem in zapeli.

Nato smo imeli priložnost še za sveto spoved. Duhovne obnove se je udeležilo presenetljivo veliko Slovencev.

Medtem so se v cerkvi že pripravljali mladi umetniki, študentje glasbe, na adventni koncert. Kvartet flavtistov, ki deluje pod imenom "Mikado" in ga sestavljajo štirje umetniki pod vodstvom Slovenke Maje Osojnik (ostali trije so Avstrijci), nam je zaigral več skladb različnih avtorjev iz 15., 16. in 20. stoletja. Njihovo predstavitev smo nagradili z močnim ploskanjem. Mladim umetnikom smo pripravili tudi zakusko.

Naslednji dan, v nedeljo 17. decembra, je škof vodil nedeljsko bogoslužje in nadaljeval duhovno obnovo v zelo zanimivi pridigi. Evharistično slavje so obogatili pevci Komornega mešanega zbora iz Celja pod vodstvom mag. Dragice Žvar. Z zelo lepim in kvalitetnim prepevanjem so nas še bolj približali Bogu. Po sveti maši so nam priredili krajši koncert. Tudi ta pevski zbor je prejšnji dan prepeval v dunajski mestni hiši, v nedeljo pa imel še nastop v Schoenbrunn. Ob prigrizku in

okrepčilu v dvorani so nam pevci zapeli še nekaj pesmi, katerim smo vsi z veseljem pritegnili. Slomškovo pesem, "Glejte že sonce zahaja", pa so zapeli škofu, ki je ostal z nami in rad kramljajal z vsakim ter prijazno odgovarjal na naša vprašanja. V imenu vseh prisrčna hvala za tako lepo doživetje!

Za božič smo spet lepo okrasili našo cerkev in postavili jaslice. V nedeljo, 24. decembra, so med mašo in po njej zaigrali tamburaši "Fermata". Z repertoarjem božičnih pesmi so nam pod vodstvom Hanzija Gabriela, ki z njimi prizadevno vadi že vrsto let, pripravili izredno doživetje. Župnik Štekl se jim je v imenu vseh lepo zahvalil.

Polnočnice se je udeležilo kar lepo število vernih Slovencev, kljub temu da so se številni odpeljali za praznike v domovino.

Na praznik sv. družine smo se zbrali k nedeljski dopoldanski sveti maši. Zvečer je bilo že silvestrovo. Ob 19. uri smo se zbrali k bogoslužju božje besede in se Stvarniku zahvalili za vse med letom prejete darove. Nato smo os-

tali v dvorani še skupaj v pogovoru in se okrog 23.30 razšli, pred tem pa si še nazdravili in zaželeli drug drugemu vse najlepše.

Ob tej priložnosti želim omeniti, da sta na vseh naših adventnih, pa tudi večini ostalih prireditev, prizadevno in z ljubeznijo poskrbela za kulinarične dobrote Ana in Werner Oswald. Seveda so pri izvedbah vsakokrat pomagale zveste obiskovalke našega pastoralnega centra (Marjeta, Loni, Nežka, Ivanka ...), za kar naj jim Bog stotero poplača.

Darja B.

LINZ

Vsak človek je svet zase ...

*čuden, svetel in lep
kot zvezde na nebu ...
vsak tiho zori, počasi in z leti ...*

(Tone Pavček)

V mesecu decembru smo v Olimju praznovali 80-letnico mame Pepce Počivavšek, dobre gospodinje in matere petih otrok, katere dejanja izžarevajo le dobroto in prisrčnost.

Povabljeni gostje, med katerimi so bili akademik Jožef Krašovec, večkratni doktor znanosti, njegovi bratje, s katerimi je naša družina tesno povezana, gospodje patri iz Olimja, slavljenske prijateljice iz mladosti, najožji sorodniki in njeni otroci z družinami, so se najprej zbrali v olimski cerkvi.

Sveta maša je bila nekaj posebnega, saj sem jo med drugimi duhovniki daroval tudi jaz, njen sin, ministrirali sta njeni vnukinja Marija in Metka, za orglanje je poskrbel njen najmlajši sin Vlado, peli pa sta vnukinja Stanka in Lavra, katerima so se pridružili še glasovi ostalih.

Slavljenka je ostala v svoji stalni drži: ponižno in skromno je sodelovala v hvaležnosti Bogu in milosti, da je odkrila in živela tisto, kar si je On zanjo zamislil.

Po sveti maši smo se zbrali pri gostoljubnih ljudeh, Jakopinatovih, ki so nas prijetno presenetili z izbranimi jedili, žlahtno kapljico in dobro postrežbo, za kulturni program pa smo poskrbeli sami, njeni najbližji.

Hči Lavra je pripravila uvodni nagovor, v katerem je poudarila mamine najžlahtnejše karakterne poteze:

Draga mama!

Sonce se nam vsem zdi nekaj samoumevnega. In vendar dela čudeže: prižiga luč in ogenj za nas, spopada se z oblaki, da bi nas pozdravilo in nam voščilo dober dan. Če ga ni, se stemni in zaveje hlad.

Tako je tudi s teboj in tvojo ljubeznijo.

Zdi se nam samoumevno, da si požrtvovalna in nesebična, da si doma, ko pridemo na obisk - če te slučajno ni, se nam zdi, da smo zgrešili naslov.

Draga mama, za nas si res pravo sonce, ki nas s svojimi žarki ljubezni vabiš v svojo bližino, kjer si odpočijemo in nabereemo novih moči.

Ko smo zbrani okrog tebe, še posebej oživiš: oči se ti lesketajo od veselja, usta se razširijo v nasmeh, ušesa se napnejo (ker zadnje čase slabo slišiš), na obrazu se ti zrcali prijaznost.

Tvoje sporočilo je jasno: "Rada vas imam. Rada imam ljudi."

Zato so ti tako pomembni: družina, farno občestvo, sosede, krajanj,

prijatelji in sorodniki, s katerimi se dobro razumeš in uživaš večji ugled, kot vsi - upam, da ne bo zamere - tvoji otroci skupaj.

Zato so vrata tvojega doma vedno na stečaj odprta, ne le domačim in duhovnikom. Kjerkoli smo, nas prijatelji, znanci vedno sprašujejo, kako je kaj s teboj in predvsem tebi veljajo lepi pozdravi in dobre želje. Zakaj?

Ker živiš po besedah Tistega, ki je ljudi vabil: "Učite se od mene, ker sem dobrotljiv in nesebičen!"

Rada si sonce in rada ljudem služiš, pri čemer v dobršni meri pozabljaš nase. Komu je še danes do tega, da bi služil drugim?!

Da bi zaslužil - da, ne pa služil in se razdajal za druge, pri čemer bi pozabljal nase in na svoje potrebe!

To zmore le dober človek! In ti si, draga mama, dober človek!

Večkrat sem razmišljala, kako ti to uspeva, saj vsi vemo, da ti v življenju ni bilo vedno lahko. Težav in skrbi ni bilo malo: številna družina, gospodarske težave ... Prepričana sem, da so ti tvoje zvezde stalnice - VERA, UPANJE IN LJUBEZEN - dale potrebno moč, da si sprejela življenje takšno, kot je bilo, težko in trdo. Vedela si namreč, da je leto del božjega načrta, ki osmišlja tvoje poslanstvo. Občudujem te, da si iz vsega tega še uspela ujeti tisti drobec sreče, ki je čakal nate, ki ti je bil namenjen.

Da, za srečo si si vedno znala vzeti čas! Nisi dopustila, da bi bilo tvoje veselje do življenja in tvoje zadovoljstvo odvisno od tisoč in ene malenkosti.

"Ne si domišljevali in ne malenkosten biti!" je zlata nauka g. Strnada, ki si nam ga poskušala vtisniti srce,

medtem ko si ga ti že živela in ureničevala v vsakdanjem življenju.

Draga mama, starejši kot smo, bolj te občudujemo.

Res je tako, kot pravi mali princ: "Bistvo je očem nevidno. Če hočeš videti, moraš gledati s srcem." In ti znaš gledati s srcem!

Razmišljala sem o tebi in tvojem življenjskem receptu. Sestavine so vsakdanje: DOBROTA, POTRPLJENJE, ščepec HUMORJA, VESELJE, za preliv pa še ŠIROK NASMEH, toda potruditi se je treba pri sami pripravi, s katero imamo tvoji otroci še precej težav. Pomembna je namreč primerna količina (ne premalo in ne preveč), nam pa se zatika pri potrpljenju in dobroti.

Obljubljam, da se bomo trudili, da pridemo do prave recepture, tiste tvoje, ko bo:

"v glavi prostora le za vesele misli, v srcu pa za spravljivost, dobroto, prijaznost in ljubezen."

Draga mama, ob tvojem visokem jubileju ti v imenu vseh tvojih otrok, njihovih partnerjev in vnu-

kinj želim, da ti ljubi Bog nakloni predvsem zdravja, hkrati pa se ti zahvaljujem za vso ljubezen in dobroto, ki sta nam v močno podporo in varnost.

Po zdravici in darilu (teden dni bivanja v zdravilišču Dobrna v spremstvu hčerke Marije), ki ga je mami izročil najmlajši sin, mamino "zlati dete", je najstarejši sin Jožef, gospodar na domu, vse navzoče domiselno pozdravil in predstavil.

Vsi smo se malce zamislili ob dogodkih, kot sem jih jaz v obliki kronologije nanizal in osvetlil, ki so se zgodili v teh osemdesetih letih. Veliko za posameznika, malo za človeštvo!

"Svet vnukinj!" je v stilu srednjeveških trubadurjev stari mami izročil priznanje za najboljšo staro mamo na svetu in to svojo odločitev na izviren način tudi utemeljil.

Vse to in še druge izrečene misli, zdravice, dobre želje in zahvale ter ob tem zapete pesmi vseh prisotnih so predstavljale zlate nitke v slavnostni tkanini veselega raz-

položenja, ki smo jo podarili naši mami.

Ludvik Počivavšek,
izseljenski duhovnik v Linzu

BELGIJA in NIZOZEMSKA

CHARLEROI

V torek, 5. decembra 2000, nas je v Charleroiju obiskal msgr. Alojzij Uran iz Ljubljane, pomožni škof, odgovoren za rojake po svetu. Praznovali smo 40-letnico delovanja izseljenskega duhovnika Kazimirja Gaberca (1960-2000).

Zbralo se nas je kar lepo število rojakov in rojakinj iz Charleroija in okolice, iz Monsa (Borinage) in Bruslja v prostorni kapeli sester v Domu St. Joseph. Ob 16. uri smo imeli zahvalno sveto mašo v čast Jezusovemu Srcu, kakor je bila želja slavljence. Skupaj s škofom Uranom smo se zahvalili Bogu, da imamo tudi v tujini - od leta 1948 - slovenskega izseljenskega duhovnika, ki nas v domači besedi nago-

Ob škofovem obisku v Charleroiju

varja pri službi božji in delitvi svetih zakramentov. Ohranja nam zaklad svete vere in narodove kulture. Mons. Zdravko Reven je bil tu od leta 1948 do 1960!

Po slavlju v kapeli smo imeli kratko srečanje vseh navzočih s škofom v hišni dvorani. Še dolgo ne bomo mogli pozabiti res lepih trenutkov, ki smo jih skupaj preživeli v vsej veselosti in prešernosti. Radost in sreča je sijala z vseh obrazov ... Bilo je res enkratno srečanje!

Izseljenski duhovnik se zahvaljuje vsem za lepo sodelovanje, saj je srečanje potekalo v zadovoljstvo vseh!

PIRONCHAMPS (pri Charleroiju)

V družini RUŠT - CORMONT iz Pont-de-Loup, ki ima že devet otrok, so z veseljem sprejeli še desetega, hčerkico Adélie, ki se je rodila 24. 3. 2000 v Charleroiju. Izseljenski duhovnik jo je krstil v kapeli Fatimske Marije v Pironchampsu, v soboto, 25. no-

vembra. Iskreno čestitamo tej družini!

Božič v Belgiji in na Nizozemskem

Le na kratko ... Pri maši na sveti večer so v Genku skupaj zelo lepo peli člani zborov Slomšek in Naš dom pod vodstvom dr. Francija Novaka. Sveti večer smo lepo doživeli, najbolj pa smo bili veseli 80 rojakov. Polnočnica v Heerlerheide na Nizozemskem je privabila 215 Slovencev iz Nizozemske, Belgije, Nemčije, pa tudi domačinov. Štiridesetčlanski slovenski mešani zbor Zvon je s svojim ubranim petjem vse navzoče vzpodbudil k zbranosti in občudovanju lepote božične skrivnosti. Takšna je slovenska božična pesem, tako jo zna zapeti le nekdo, ki čuti kakor mi. V Eisdnu je bila množica malo manjša. Zbor Slomšek se je za božič lepo pripravil in tudi zelo lepo zapel kljub boleznim nekaterih članov.

Društvo Slomšek je 17. decembra pripravilo tudi božičnico, kakor tukaj imenujemo predbožično

proslavo in srečanje. Po kulturnem programu je sledilo prijateljsko vzdušje, kakor se med nami spodobi.

Lojze Rajk

Sledi nadaljevanje poročila o obisku škofa Urana v Belgiji in na Nizozemskem

V četrtek zjutraj smo se podali še 200 km naprej do Amsterdama v Holandiji, kjer ima škof Uran stare znance. Srečanje je bilo lepo doživetje za vse. Sledilo je novo prijetno doživetje, obisk pri bratu župnika Lojzeta R. - Tinetu v Heiloo. Firma "Auto Martin Rajk" nas je sprejela skoraj slovesno. Avto, ki je pripeljal škofa tako daleč na sever, so sprejeli v "ordinacijo" v delavnici, kjer so odstranili vzroke tresenja zaradi neuravnoteženih koles ... Osebe iz avta pa je bilo deležno zares odlične postrežbe Martinove soproge Ine. Zopet - kuhinja holandska, mere slovenske ... Zlitje mnogih kultur je pogosto mogoče meriti in celo okušati ...

Ob krstu male Adélie je bila zbrana vsa družina Rušt-Cormont.

V poznih urah smo spet prišli v Bruselj, kjer smo bili deležni slastnih umetnin našega škofa Alojza.

Petek, 8. december - praznik Brezmadežne. Pot nas je vodila v smeri belgijskega juga - na Valonsko, kjer je znamenita opatija Maretous. Z opatom smo imeli zelo prijeten in koristen pogovor. - V opatiji imajo tudi srednjo šolo in internat. Za vso javnost so pomembne njegove besede:

“Vernost otrok je popolnoma odvisna od domače družine. Domača vzgoja je pomembnejša od vzgoje v katerikoli šoli.”

Skoki Maastricht smo se spet vrnili v Limburg, v Eisden, kjer je bila v slovenski misiji sveta maša, nato prijateljski pogovor z Društvom Slomšek in drugimi iz naše slovenske skupnosti. Gostoljubnost ob prigrizku in kapljici pri Slovencih ne more izostati

V soboto smo obiskali tukajšnjega krajevnega škofa mons. Schruersa (Shruersa) v Hasseltu. Pridružil se nam je tudi pomožni škof Patrik. Zahvalili smo se jima za pomoč in prijateljstvo, ki ju oba škofa izkazuje tukajšnjim Slovencem in slovenskemu duhovniku.

V slovenskem Našem domu v Genku je bilo za našega častnega gosta s spremstvom pripravljeno slavnostno kosilo. Društvo Naš dom je škofu izročilo praktičen spominek in darilo. - Predvidena srečanja, ki so sledila, so nas priganjala naprej.

Tukaj je kar nekaj zelo gostoljubnih družin, ki so skoraj užaljene, če se takšni gostje ne oglasijo pri njih vsaj za trenutek. Takšna družina je tudi Revinskova, ki je pred enim letom izgubila dragega očeta Stanka. Mama Zinka pa ne zna

drugače, kot pogrtniti in obložiti mize ... Sledila je pot v nizozemski Limburg - v smeri Heerlena. Obiskali smo cerkev sv. Kornelija, kjer se Slovenci zbiramo k sveti maši. Tu smo naše ljudi priporočili nebeški Materi pred podobe Marije Pomagaj. Lepo je odmevala pesem “Marija, pomagaj nam sleherni čas”.

V dvorani pod cerkvijo sv. Gerarda, kjer so vsak teden pevske vaje, pa je že bilo zbranih skoraj petdeset ljudi - članov slovenskega zbora Zvon in domačih. Ta zbor deluje že 71 let. Med njimi so jubilarci - 55, 50, ... 25 let sodelovanja. Ta večer smo proslavljali Franca in Zofko Drenovec, Mijo Garaj in Franca Jančiča, Mariano Abraas in Thea Pagena, Sonjo in Franca Drenovca. Nekaj nepozabnega. Franc Jančič nam je z veseljem pokazal izredno lepo urejen pevski arhiv, ki premore okoli 800 primerkov različnih notnih zapisov. Svoj prvi obisk kakšni slovenski skupnosti v državi Nizozemski pa je ta večer namenil temu veselemu zboru veleposlanik Republike Slovenije v Den Haagu Boris Frlec s soprogo.

Kar težko se je bilo predčasno posloviti od te vesele družine. Toda naslednji dan bo spet naporen.

Nedelja, 10. december. V Genku se je v italijanski cerkvi zbralo lepo število rojakov k svoji redni mesečni maši ob 9. uri. Prijazna beseda škofa in zelo lepa maša z ljudskim petjem je navdušila navzoče. Še skupna fotografija pred oltarjem. - Pa spet naprej - v Eisden, k cerkvi sv. Barbare, kjer je bil že zbran mešani pevski zbor Slomšek in dokaj številni drugi verniki. Gospod škof je bil, kakor prejšnji večer na Nizozemskem, očaran ob zelo kvalitetnem

zborovskem in ljudskem petju. Pri tej maši je bila navzoča tudi veleposlanica Republike Slovenije v Belgiji in v Luksemburgu Marija Adanja.

Neizprosna ura in koledar pa kliče ta škofa k novim obveznostim. Že pred sladico je moral zapustiti to lepo družino. Predsednik Društva Slomšek se mu je zahvalil za obisk in vzpodbudne besede. Izročil mu je nekaj spominkov, pa tudi denarno darilo Slovenske katoliške misije.

Lojze Rajk - slovenski kaplan in flamski župnik v Belgiji

F R A N C I J A

PARIZ

MORESTEL

9. in 10. decembra so sestre frančiškanke v Morestelu obhajale svoj zlati jubilej. Minilo je natančno petdeset let, odkar je nekaj pogumnih deklet tega reda prispelo v Francijo in se po srečnem naključju znašlo v tem kraju, kjer delujejo še danes. Po zaslugi in prošnji domačega notarja so se nastanile v zapuščeni graščini na vrhu hriba v Morestelu poleg župnijske cerkve. Po spominih sestre Emanuele v hiši ni bilo tedaj ne vode ne sanitarij. Živele so kot sveti Frančišek in si v potu svojega obraza služile vsakdanji kruh ter pomagale vsem, ki so rabili njihovo

pomoč, to je revnim in bolnim. O tem bi danes lahko napisal cel roman, toliko lepega in dobrega je šlo skozi to blagoslovljeno hišo in delovne roke. Hišo sester je treba videti danes. Za vsakim vogalom vidiš delo pridnih rok, iz vsakega kamna veje ljubezen. Če se samo spomnimo, da imajo takratne mladenke danes že čez osemdeset let, lahko govorimo samo še o božji milosti in dobroti.

Tako sva se tudi midva z gospodom Silvom podala na pot proti kraju, da s sestrami nazdravimo lepemu jubileju. Pot naju je v meglenem decembrskem jutru peljala mimo krajev, kjer bi se rada ustavila, pa ni bilo časa. Nevers, Parey Moniale, Chalons in že sva bila v Morestelu. Ustavila sva se na pokopališču, ki je na začetku mesta. Tu sta že dve veliki grobnici naših sester. Zmolila sva na grobovih vseh in se ustavila tudi pri sorodnikih in znancih, od katerih že številni počivajo na tej božji njivi.

Ko sva prišla k sestram, sva bila prijetno presenečena, saj je bila vsa hiša v pripravah na veliki praznik. Po daljšem klepetu sva obiskala še nekaj slovenskih družin, nato pa smo se zbrali v skupni jedilnici pri slavni večerji, kjer smo si ponovno imeli veliko povedati. Po večerji je sledil v cerkvi koncert: oratorij v čast svetemu Frančišku, ki ga je jubilantkam poklonilo združenje evropskih umetnikov. Oratorij ob zvokih 60 različnih instrumentov nas je povedel skozi pestro življenje svetega Frančiška in nam dal idej za današnji čas, ko postaja človek človeku volk. Nabito polna cerkev prijateljev in znancev je dolgo ploskala umetnikom, ki so nas povabili, da hodimo po stopinjah

50-letnica prihoda sester v Morestel

velikega svetnika in ga po naših možnostih tudi posnemamo. Po pogovoru pri sestrah je bilo treba ob pozni uri spet na pot proti Parizu, čeprav bi z veseljem z njimi delila tudi nedeljsko slavje, kjer se jim je zahvalila vsa župnija in mesto Morestel. Bog vas živi, drage sestre, naj vaš zavetnik sveti Frančišek bedi nad vami in vas obdarja z milostjo in zdravjem.

Jernej Ložar

Sestra Vera je vedno nasmejana.

Miklavževanje

V nedeljo po maši, 10. decembra 2000, smo se srečali s sv. Miklavžem v dvorani Jožefa Flisa v Châtillonu. Dvorana je bila polna z otroki, mladino in starejšimi ljudmi. Pisana družčina, ki je nestrpnost čakala prihod Miklavža. Na odru so se v različnih barvah svetili ovoji in vrečke, ki so še povečali našo radovednost. Vsak se je na tihem spraševal: "Kakšni bodo Miklavž, angeli in hudički in kaj mi bo prinesel kot darilo za lepo in delovno leto, ki je za menoj?" V tem čakanju so nas najmlajši lepo presenetili s kratko igro in pesmimi pod vodstvom Antonije Šimc. Nato je vstopil v dvorano sveti Miklavž, angeli in hudička, ki sta delala veliko hrupa, a najmlajši se ju niso prav nič bali. Miklavž je nagovoril navzoče in jim nato začel deliti darove po njihovih zaslugah in pridnosti v tem letu. Letos je bil Miklavž res radodaren do vseh. To je bil lep

večer prav za vse, a še posebno za najmlajše med nami. Miklavž je dobrotnik vseh otrok. Vsi pa smo otroci, zato je vsak sanjal po otroško in v teh sanjah dobrote smo odhajali obdarjeni na svoje domove. Hvala ti, sv. Miklavž, za dobroto in za spodbudne besede in pridi še drugo leto med nas!

Božič

Ko smo se zbirali k polnočnici v kapeli svete Terezije, so nas v skrivnostnih lučkah sprejele lepe in umetniške jaslice, ki sta nam jih postavila dr. Janez Zorec in naš francoski prijatelj Jean. Ob slovesnem prihodu k oltarju je duhovnik Roger Mayer prinesel malo Dete in ga položil v jaslice med Marijo, njegovo mater, in Jožefa. To je bil trenutek velikega notranjega veselja in velika zahvala, da se nam je nocoj rodil Odrašenik sveta. Božične ljudske pesmi so še pripomogle k srečnemu vzdušju te lepe noči. Po polnočnici smo si zaželeli vse najboljše in odšli vsak na svoje domove. Na sam božični dan smo imeli sv. mašo ob 17. uri kot vse nedelje v letu. Med njo je prejel svoje prvo obhajilo naš Marko Kalinič. Kljub boleznim je lepo pokazal, da razume, da prejema v kruhu telo gospoda Jezusa Kristusa. Tako nam je dal božični dan vsem skupaj zavest, da smo res božje ljudstvo in čutimo v vsakem brata v Kristusu. Njegova mama Alenka in botra Šimc so z veseljem spremljali velik dogodek za nas vse. Marku, bratom in botroma čestitamo!

Silvestrovanje v Parizu

December je mesec pričakanj in upanja. Po lepem adventnem času nas razveseli božič. Naša skupnost ga je lepo praznovala v cerkvi svete Terezije v Chatillonu. V soboto, 30.

decembra, pa se nas je kar nekaj zbralo v dvorani J. Flisa, da jo dostojno okrasimo za prihod tretjega tisočletja.

V nedeljo zvečer smo se zopet zbrali, da se poslovimo od starega leta in tisočletja. Za dobro voljo in urne pete je skrbel trio Predor iz Ptuja. Vsi rojaki od Prekmurja pa tja do Trsta so našli svoj kos priljubljenega narečja in smeha ni manjkalo. Za lačne želodce je poskrbela predsednica Eva s svojimi pomagači in dobrotniki s pecivom.

Najlepša zahvala vseh je bila, da smo ostali do poznih jutranjih ur, saj nihče ni hotel domov. Razšli smo se šele ob šestih zjutraj. To je tudi dokaz, da smo še koristni in ljudje še računajo na delo društva, čeprav je včasih to že herojski podvig. Lepo se zahvaljujemo tudi naši mladini, ki nam je krepko pomagala, saj v njih vlagamo tudi vse naše upe za prihodnost.

Vsem in vsakemu posebej obilo zdravja in uspeha v novem letu želijo vsi člani društva Slovencev v Parizu.

Jernej Ložar

Umril je profesor Viktor Jesenik

Na željo Jesenikove Rozi s tem pismom javno sporočam vsem prijateljem in znancem žalostno vest, da Jesenikovega Viktorja ni več med nami. V nedeljo, 29. oktobra, je na križišču mesta blizu Grenobla v avtomobilu kranjske registracije iz Slovenije v osemdesetem letu starosti ugasnilo življenje tega kulturno bogatega Slovenca. Tako spretno je znal posredovati slovensko besedo in kulturo svetu, posebno francosko govorečim narodom. Obenem pa je tudi sam oblikoval lepoto slovenskega jezika v mnogih člankih in potopisih, ki jih je objavil v raznih slovenskih časnikih.

Na Francijo vežejo Jesenika mnoga poznanstva in prijateljstva, predvsem pa njegova dela. Ko je bil Viktor star komaj dve leti, je tako kot mnoge druge rojake tudi mlado Jesenikovo družino revščina odgnala za zaslužkom v Francijo, kjer je njegov oče dobil delo v lorenskih rudnikih, sam pa je uspešno dokončal študij na filozofski fakulteti, jezikovna smer.

Krst v družini Pal

Čez čas se je vrnil v domovino in se zaposlil na kranjski gimnaziji. Istočasno je še najprej veliko prevajal, predvsem v francoščino. Med drugim je prevedel Prešernove poezije (korigiral mu jih je francoski pesnik Marc Alyn), ki so izšle v francoščini leta 1982 v knjigi z naslovom "PREŠEREN", v zbirki *Formes et Langages*.

Veliko je sodeloval pri prevajanju antologije izbranih del slovenskih pesnikov in pisateljev. Ob bližajoči se 150-letnici Prešernove smrti se je ponovno spomnil na njegove poezije. Izpopolnil in dopolnil je prejšnje prevode in tako je po njegovi zaslugi leta 1999 v zbirki "Prešernova pot v svet" izšla nova slovensko-francoska knjiga z naslovom "PESMI - POEMES"; knjiga, ki bi morala krasiti knjižno polico vsakega Slovenca v Franciji.

Tako kot vsako leto na dan vseh svetih, je tudi letos poromal na grob svoje hčerke. Njeno mlado življenje (stara komaj 23 let) je prav tako ugasnilo v prometni nesreči v Franciji, kjer je bila poročena (razen moža je zapustila tri leta staro hčerko).

Dva dni se je zadržal tudi pri meni, nato pa nadaljeval pot poln novih življenjskih načrtov ... Nikakor nisem mogel dojeti, ko sem izvedel, da mu je 24 ur za tem čudna življenjska usoda preprečila uresničitev teh načrtov. Imel je še pol ure vožnje do mesta, v katerem živi njegova vnukinja in kjer ga je pričakovala tudi njegova žena in tri hčerke; da bi se šli skupaj pokloniti na grob pokojne ..., ko je bila nenadoma njegova življenjska potprekinjena.

Posmrtno ostanke profesorja Viktorja Jesenika so prepeljali v Slovenijo. V ponedeljek, 6. novem-

bra; ob navzočnosti množice prijateljev, znancev in sorodnikov ter s pogrebno svečanostjo, ki jo je vodil njegov prijatelj domači župnik, so ga položili k večnemu počitku na pokopališče v Podbrezju, kjer je zapustil dom in svojo ljubljeno, a sedaj neutolažljivo ženo Rozi.

Franc-Branko Maršič

MILANO

Rojaki, ki živijo v Milanu in okolici, se zadnjih deset let redno srečujejo v cerkvi Corpus Domini. To milansko svetišče, ki ga upravljajo karmeličani, je vsak mesec za nekaj ur slovenska župnija. Tako je bilo tudi na tretjo adventno nedeljo popoldne.

Prestolnica Lombardije je bila v dneh pred božičem precej živahna. V milanski katedrali je dopoldne potekalo svetoletno srečanje vojnih veteranov, po ulicah so korakali pripadniki Severne lige in zahtevali svojo republiko, v trgovinah pa so na veliko oznanjali praznične dni, ki nimajo nič skupnega z Jezusovim rojstvom; medtem je v kripti karmeličanske cerkve blizu Napoleonovega slavoloka slovenska skupnost praznovala Gospodov dan.

Tri prižgane sveče na adventnem vencu so oznanjale, da je blizu praznik odrešenja. Bog ljubezni, Gospodar vesolja se je usmilil grešnega človeka in poslal luč v Betlehem, je odmevala pesem, ko je k oltarju v spremstvu treh duhovnikov pristopil škof Alojz

Uran, odgovoren za pastoralo Slovencev po svetu. Nad štirideset vernikov, ki so prišli k slovenski maši, je odgovorilo na škofov pozdrav in bogoslužje se je začelo. V nagovoru med sveto mašo je škof Uran rojake povabil, naj ostanejo zvesti duhovnemu izročilu, ki so ga prejeli od svojih staršev in vzgojiteljev. Naj gojijo medsebojno povezanost, da bo v njih še naprej gorela ljubezen do Boga, domovine in materine besede. Pred vero pa je uradno umestil novega duhovnika, ki bo v prihodnje skrbel za slovensko skupnost na tem koncu Italije. Župnik v Štandrežu pri Gorici, Karlo Bolčina, ki je prihajal mednje zadnji dve leti, je to mesto prepustil izseljenskem duhovniku v Nici Davidu Taljatu. Duhovnika sta si v navzočnosti škofa izmenjala bratski pozdrav in zamenjala mesti pri škofovem sedežu. Slovesnost se je nadaljevala z evharističnim bogoslužjem.

Pri mašni daritvi je sodelovala vokalna skupina Krila iz Šmartna pod Šmarno goro. Adventnim pesmim, ki so jih peli med bogoslužjem, so v nastopu po maši dodali še nekaj božičnih in narodnih. Adventno srečanje rojakov je bilo zadnje v tem letu, zato so že podoživljali radost svete noči, v kateri se je rodil Jezus. Ker je vsaka sveta maša za izseljence tudi praznik slovenske besede in petja, narodne pesmi dobijo svoje mesto tudi pri tovrstnih srečanjih.

Bogoslužju v cerkvi je sledilo prijateljsko srečanje v dvoranici karmeličanskega samostana. Rojaki so se lahko pogovorili s škofom Uranom, svojim starim in novim duhovnikom Karlom Bolčino in Davidom Taljatom, ki ga je tokrat spremljal hrvaški duhovnik v Nici

gospod Štefan, pa tudi z mladimi pevci izpod Šmarne gore.

Rojaki, ki živijo v Milanu ter bližnji in daljni okolici, se bodo še naprej srečevali vsako tretjo nedeljo v mesecu ob štirih popoldne. Za Oskarjem Simčičem, ki je bil z njimi kar petindvajset let, jih je zadnji dve leti obiskoval Karlo Bolčina. Njihov novi dušni pastir pa je David Taljat, ki skrbi tudi za rojake v južni Franciji.

Tone Gorjup

N E M Č I J A

BERLIN

Advent, miklavževanje, praznovanje abrahama ...

Z duhovno obnovo in adventnim koncertom smo vstopili v čas priprave na božično-novoletne praznike. Na večer pred adventno nedeljo nas je obiskal Mešani pevski zbor Svoboda iz Šoštanja. Dirigentka Anka Jazbec je s 60-članskim zborom uspela pripraviti res lep program. Koncert je navdušil vse in tudi pri maši je bilo veliko ljudi. Po koncertu smo se zbrali v veliki dvorani, kjer je prevladovala mladina. Srečanje sta organizirala mlada farana Bojan Simončič in Kristijan Božič in uspelo jima je razveseliti in presenetiti prav vse!

Ansambel "Fantje treh dolin" s pevko Sanjo Mlinar je zabaval goste na silvestrovanju v Berlinu.

Tudi miklavževanje je organizirala mlada članica naše župnije Suzana Ipavec. Otroci so pod vodstvom učiteljice Lilijane Stajan odigrali pristrčno igrico. Po predstavi je otroke, med njimi je bilo veliko malčkov tretje generacije, obiskal in obdaril sveti Miklavž.

Ta dan smo praznovali tudi abrahama Marinke Bačovnik, ki se je še posebej razveselila obiska vnuka Aleša iz Slovenije. Za njeno dobroto, požrtvovalnost in nesebičnost smo se ji zahvalili v dveh župnijah: v nemški župniji Srca Jezusovega, kjer sta z možem Tonetom mežnarja, in pri nas. Marinka je možu Tonetu podarila štiri otroke: Mojco, Janeza, Jožico in Bernardko. Zadnjo je krstil kardinal Meisner, ki je sedaj v Kölnu. Bačovnikovi so vzor verne in pridne družine. Mojca je bila pred selitvijo v Slovenijo tajnica ŽPS, sedaj pa je njeno mesto prevzela sestra Jožica, član ŽPS je prav tako njen oče Tone. Oba sta odlična organizatorja na naših prireditvah, Bernardka pa pridna ministrantka. Vsi so vedno in povsod, kjer je potrebna pomoč, za kar še posebej slavljenci, pa tudi vsem njenim, iskreni Bog povrni!

Božič, štefanovo ...

Slovenci v Berlinu smo polni pričakovanja stopali skozi adventni

čas in se veselili prihoda Odrašenika. Z zakramentom sprave smo se lepo pripravili na ta čudoviti praznik.

Na sveti večer smo se začeli že od devete ure zvečer zbirati v veliki dvorani, ki je bila prazniku primereno okrašena. Mlada članica ŽPS Marija Flajs je s sodelavci poskrbela, da so se ljudje ob kavi, čaju in pecivu počutili kot doma in se kot ena velika družina pripravili na polnočnico. Marija je pred kratkim rodila sina Luka, zato je z velikim veseljem prevzela organizacijo druženja ob božiču, kajti tako je ob rojstvu Božjega Sina znova podoživljala veliko veselje ob rojstvu svojega.

Ob enajstih zvečer smo skupaj odšli v cerkev. Za sveti večer smo v goste povabili kvartet Shalom iz Ljubecne. Mladi pevci Aleš, Silvo, Mihela in Mateja so pripravili čudovit program pod naslovom BOŽIČ DOMA. V lepi besedi so nam predstavili praznovanje božiča nekoč in danes po posameznih slovenskih pokrajinah in po vsaki predstavitvi zapeli po dve božični pesmi. Program je zaključila pesem o tem, kako prihaja luč na svet, luč upanja, sprave, ljubezni. S svečkami v rokah so stopali po temni cerkvi in natančno opolnoči se je oglasila Sveta noč... Cerkev je

Ponovoletni ples – Sanja Mlinar in Franci Pukmeister

razsvetlila Luč, ki sije v temi, rojstvo Jezusa.

Cerkev je bila polna do zadnjega kottička, prišlo je veliko mladih, starši so s seboj pripeljali tudi majhne otroke. Prepevali so gostje iz Slovenije, veliko je bilo tudi ljudskega petja in marsikatero oko se je orosilo, marsikatero srce vztrepetal ob spominih na polnočnice doma v Sloveniji. Toda Jezus se je rodil za vse ljudi, ne glede na to kje bivajo in tako smo bili ta večer ob jaslicah še bolj povezani kot druge dni. Po polnočnici smo se še nekaj časa zadržali v veliki dvorani. V hiši in v naših srcih je vladal mir, notranja sreča, ljubezen.

Na božični dan smo se spet zbrali pri sveti maši, spet prepevali skupaj s kvartetom Shalom in se v prijetnem ozračju še nekaj časa zadržali v veliki dvorani.

Na štefanovo so starši prinesli v cerkev najmlajše člane naše skupnosti, malčke, ki še ne hodijo, ne govorijo, a so s svojim čebljanjem obogatili bogoslužje. Župnik Dori je

otročičke in njihove starše še posebej pristrčno pozdravil in jim zaželel, da bi ostali in postali trdni stebri slovenske župnije v Berlinu. Blagoslovil je otroke, pa tudi vodo in vino, tisto, ki ga na naših prireditvah najrajši zaužijemo - Slavinčevo belo iz Jeruzalema in rdeče iz Pleterij - z željo, da bi ga pili zmerno, da bi nam dalo moč in veselje, ne pa žalosti in trpljenja.

Skrivnost božične noči in blagoslov Novorojenega nam daje novega upanja in moči za vse, kar nas čaka v novem letu 2001.

Iz drugega v tretje tisočletje

Letos je silvestrovanje organizirala nova članica ŽPS Iva Brumnjak. Okrog sebe je zbrala same dobre sodelavce, tudi veliko mladih, tako z vsakim praznikom živi vsa župnija. Občutek, da je res vse naše, da delamo zase, za skupno stvar, nas osrečuje in povezuje. Prekaljeni glasbeniki ansambla Fantje treh dolin s pevko Sanjo Mlinar so navdušili, Sanja je briljirala in plesalci sploh niso hoteli s plesišča. Igrali so za staro, za mlado, za goste iz

drugih dežel, vsi pa smo se počutili kot ena družina različnih narodov.

Večina jih je prišla že prej k večerni maši, ko smo se skupaj z verniki nemške župnije zahvalili Bogu za vse darove, za lepo sodelovanje, strpnost in edinost. Vsi smo bili srečni, ko smo vsak v svojem jeziku na isto melodijo peli Sveto noč. Dokazali smo, da je samo v različnosti edinost in da se mora to pokazati tudi v življenju, v dejanju in v liturgiji.

Opolnoči smo nazdravili novemu letu, novemu tisočletju in drug drugemu zaželeli zdravja, miru, prijateljstva, nato pa se v dobrem razpoloženju zabavali do jutranjih ur.

Na silvestrovo sta obhajala obletnico poroke tudi dva zakonska para: Franci in Terezika Pukmeister ter Jože in Milka Božič, ki je bila glavna kuharica. Vsem štirim želimo obilo božjega blagoslova tudi v novem letu 2001!

M. M.

FRANKFURT

Vsi smo že slišali za tiskarske škrate, ki tako radi ponagajajo. Pojavili so se pa tudi računalniški škrtati, ki so prejšnji mesec na medmrežju pri poročilu za našo župnijo aktualno besedilo zamenjali z leto starejšim. Vsem bralcem se opravičujemo. Tako lahko v tej številki beremo tudi poročilo za prejšnji mesec.

V novembru po martinovanju in v začetku decembra po miklavževanju so se za župnika vrstili celodnevni (ali tudi večdnevni) sestanki v škofijah Fulda, Limburg in Mainz ter v okviru mestne dekanije Frankfurt. Vmes je bila redna vizitacija in prva v novoustanovljenem

pastoralnem območju Frankfurt-Sachsenhausen, ki jo je imel pomožni limburški škof msgr. Pieschl.

Na začetku adventnega časa in priprave na božične praznike nas je obiskal in nagovoril sv. Miklavž. V nedeljo, 3. decembra dopoldne, je prepustil svoje darove župniku za našo podružnico v Lichu, zvečer pa je v Frankfurtu kar sam prišel med nas, nas nagovoril, prav vse obdaroval, otroke pa kot vedno še malo bolj bogato. Kar okrog 140 se nas je nabralo po maši v dvorani pod cerkvijo, kjer je svet staršev slovenske šole z učiteljico Miro in župnijskim svetom pripravil to miklavževanje. Tako smo lahko po obdarovanju skupaj povečerjali, poklepotali in se drug ob drugem poveselili.

V soboto, 9. decembra, se je sv. Miklavž napotil tudi k mali skupnosti v Darmstadt, kjer je po maši vse navzoče obdaroval in se z njimi zadržal pri skupni večerji v prostorih hrvaške župnije. V nedeljo, 10. decembra, pa je Miklavžev

obisk in obdarovanje doživela še skupnost v Mainzu; nato pa se je njegovo potovanje po naši župniji zaključilo.

Sveti Miklavž nas uči dobrote in vabi k posnemanju, zato smo na prvo adventno nedeljo (na drugo v Darmstadt in Mainzu) imeli pri rednih mašah nabirko za ponesrečene zaradi zemeljskega plazu v Logu pod Mangartom, župnija pa je že teden prej v ta namen nakazala Slovenski karitas 2000 DEM pomoči.

Letošnje božične praznike je, zlasti za takšne župnije, kot je naša, zaznamovalo neugodno vreme. Sveti večer je bil odet v led, sam božični dan je bil nekoliko boljši, čeprav je bilo tudi slabo vreme z dežjem in snegom. Tako je bila udeležba pri božičnem bogoslužju nekoliko manjša.

Z zelo lepim božičnim voščilom je skupnosti v Mainzu zaželel praznike Ludvik Jodl, doma sicer s Pohorja. V tednu pred prazniki je bil na pogrebu sorodnika v

V Mainzu je Leon iz Wiesbadna dobil velik dar.

Kljub bolečinam v vratu je Stela iz Darmstadta ob Miklavžu nasmejana.

Miklavž je obiskal tudi skupnost iz Mainza.

Ludvik Jodl je v Mainz prinesel betlehemske luče iz Slovenije.

Sloveniji in je od tam prinesel betlehemske luče, ki jo je na četrto adventno nedeljo razdelil vsem navzočim pri maši.

V nedeljo, 17. decembra 2000, pa se je v večnost preselila Jožefa Eremita iz Griesheima pri Darmstadtu. Rodila se je leta 1925 v Strmcu pri Rogatcu. Oktobra 1970 je prišla v Nemčijo. Dokler je

Tudi v Darmstadtu se najde kak otrok.

mogla, je redno hodila k slovenskemu bogoslužju v Darmstadt. Zadnje leto in pol pa je njeno mesto v kapeli ostajalo prazno, ker ji zdravje ni več dopuščalo. Hčerki in vsem njenim bližnjim izrekamo sožalje, ki naj ga preveva od mrtvih vstali Jezus Kristus, ki je vsem nam pripravil prostor pri nebeškem Očetu.

MÜNCHEN

V decembru nas je obiskal Miklavž. Zbrali smo se v sestriški dvorani na Blumenstrasse. Najprej smo si ogledali že tradicionalni prizor iz nebes, v katerem sta nastopila priljubljena svetnika: nebeški ključar apostol Peter in njegov zvesti pomočnik dobrovoljni Anton. Starčevski Peter je bil letos posebno slabe volje. Ujezil se je na

rem

Pokojna Jožefa Eremita iz Griesheima pri Darmstadtu

Miklavž v Münchnu sprašuje otroke.

Miklavževanje privabi starše in otroke.

poredne otroke in zavržno sklenil, da tem "lumpom" Miklavža že ne bo poslal. Zviti Anton z odličnim spominom in dobrim poznavanjem evangelija je Petru naštel cel katalog njegovih mladostnih pregreh. Posebno mu je očital, da je tako strahopetno zatajil Jezusa v največji stiski. Petru to "pogrevanje" njegovih slabosti in stranpoti ni bilo prav nič všeč, a priznati je moral, da se lahko vsak poboljša. Zato je sklenil, da mora tudi porednežem dati priložnost, da popravijo svoje slabosti. Na veliko navdušenje otrok je oznanil, da bo takoj poslal Miklavža na zemljo, da obdari otroke, še posebej tiste slovenske, iz Münchna.

Miklavž je svojo nalogo izvrstno izpeljal. Navzoče malčke in njihove starše je nagovoril s svojo mirno in prijazno besedo in razdelil polne vrečke miklavževine. Za vsakega je našel pravo besedo in se še posebno razveselil, če so mu otroci v znak zahvale povedali kakšno pripoved ali zapeli kakšno melodijo. Za zaključek so se šolarji od Miklavža poslovili z ubrano zapeto pesmico.

Najlepša hvala vsem, ki so nam pomagali pripraviti ta pristrčen večer:

Petri za novo kuliso, Petru in Antonu za doživeto igro, pa še posebej Miklavžu, ki je s svojo dobrohotno besedo znal očarati vsakega otroka. Letošnji prizor hudomušne vsebine je napisal gospod župnik Bečan, za kar smo mu iskreno hvaležni.

Božični prazniki so minili ob sorazmerno nizki udeležbi župljanov, saj so mnogi odhiteli na svoje domove v Slovenijo. Neprijetno nas je zadelo tudi to, da nam je v zadnjem trenutku nemška župnija odpovedala gostoljubje prav za božič in novo leto. Tako smo se morali stiskati v župnijski kapeli in nekaj rojakov je zaradi prepoznega obvestila ostalo brez slovenske božične maše. Sprejmite naše opravičilo, čeprav za neljubi dogodek nismo krivi.

ESSEN - OBERHAUSEN

Na pragu novega tisočletja

Ugasnilo in odšlo je drugo tisočletje, nekaj dni kasneje tudi jubilejno sveto leto. Mnogo svetlih trenutkov po naših skupnostih bo ostalo v spominu, posebej tistih iz decembrskih prazničnih dni. Ti nas ved-

no znova napolnijo s toplino, ljubeznijo, novo močjo za prihajajoče nove dni.

Miklavževanja sodijo iz leta v leto bolj v ospredje spominov našega otroštva. Čeprav ni več "množice" otrok, ki bi ga veselo pričakali, so ga iskreno veseli vsi, ki so tu med nami. Ob njih pa se razveselimo tudi mi odrasli. V vseh skupnostih smo mu omogočili, da nas je nagovoril, obdaroval otroke in skromno tudi nas odrasle. V Essnu smo miklavževanju pridružili kot že nekaj let doslej tudi bazar. Dohodek bazarja z nekaj dodatka (2.000 DEM) smo namenili preizkušnemu Logu pod Mangartom.

Božični prazniki so nas vsaj za kratek čas - s snegom vrnili v domače mladostne dni. Vse praznične dni pri treh polnočnicah (Oberhausen, Moers in Essen), na sam božič ter na štefanovo je bil obisk zelo lep. Da bi praznični utrip božičnih dni "dograjeval tudi navadne nedelje"!

Trikraljevska akcija

Na praznik Gospodovega razglasenja smo pri maši v Hammu zaključili sveto leto. Tega smo se spomnili tudi naslednji dan pri mašah v Essnu, Oberhausnu in Castropu. Mnogo duhovnih dobrin nam je ponudilo sveto leto in mnogih smo bili deležni, da bi zmogli ob njih oblikovati svoj krščanski jutrišnji dan. Na praznik treh kraljev smo pričeli celomeščno "Trikraljevsko akcijo" za otroke v deželah, kjer delujejo naši slovenski misijonarji. Misijonska razsežnost samega praznika vsako leto znova odpira srca rojakov.

Januar - mesec verskega tiska bo znova spodbuda in preizkusni kamen pisani besedi, ki nas duhovno

(Stuttgart) Božično srečanje in počastitev dneva samostojnosti

bogati, utrjuje v domačem jeziku, omiki in kulturi. Posebej smo mu posvetili nedeljo, 14. januarja, in priporočili Našo luč ob njenem zlatem jubileju.

Obletnice ... iz leta v leto jih bo več, tistih okroglih. Vsaj nekatere obiščemo in se jih spomnimo, predvsem v molitvi in sveti daritvi. V decembru je slavil svoj 70-letnico Anton Guček, v januarju pa 60-letnico Pavla Gradič, oba iz skupnosti v Moersu. Bog daj vse dobro obema in vsem, ki so tiho proslavili svoj "okrogli dan"...

Številke govorijo ...

Lani smo imeli tri krste, štiri poroke in po dosegljivih podatkih kar enajst smrti. 15. decembra smo se poslovili od Stanislava Zajca. Naj se on in vsi rajni rojaki spočijejo v dobrotnem božjem naročju. Vsem novoporočencem želimo obilje sreče in blagoslova, srečo življenja iz božjega otroštva pa vsem novokrščencem.

STUTTART

Miklavževo popotovanje in naša dobrotelnost

Naše slavje ob 40-letnici župnije se je nadaljevalo v začetku adventa z miklavževanji in adventno-božičnimi prireditvami. Miklavževa ekipa je imela veliko dela. V soboto, 2. decembra, je obiskala rojake v Bad

Urachu, v nedeljo, 3. decembra, dopoldne v Böblingenu, popoldne pa v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu. V soboto, 9. decembra, je prišel Miklavž z vsem spremstvom v dvorano in pred adventnim koncertom obdaroval otroke ter pevce APZ T. Tomšič iz Ljubljane. V nedeljo, 10. decembra, se je pripeljal v Schw. Gmünd, v soboto, 16. decembra, pa v Heilbronn, kjer je zaključil potovanja in obdarovanja po naši župniji. "Nebeškega dobrotnika" in njegovo spremstvo so povsod zelo lepo sprejeli. Miklavž pa tudi ni pozabil pohvaliti vseh, ki so ga v zadnjem letu kjerkoli pridno posnemali, zlasti sodelavcev in dobrotnikov v slovenski župniji, članov župnijskega sveta, organista Damjana Jejčiča, pevcev, ministrantov ...

V preteklem letu smo v dobrodelne namene zbrali 11.600.- DEM. Z našimi darovi smo podprli Cerkev v Sloveniji s 6.550.-, Log pod Mangartom s 1.500.-, misijonarje in revne s 1.200.-, knjigo Slovenci na Württemberškem s 1000.-, ljudi v stiski s 750.-, v "Predal dobrote" pri Ognjišču pa 600.- DEM.

Med dobrotniki ste obiskovalci maše, naročniki Naše luči, obiskovalci in sodelavci prireditve z naslednjimi zneski: Ellwangen 1.300.-, Esslingen - štefanovanje 400.-, Oberstenfeld 380.-, adventni koncert 300.- in mnogi posamezniki od 20 do 1.000.- DEM ...

Adventni večer v Stuttgartu in Heilbronn

V soboto, 9. decembra, smo Slovenci v Stuttgartu zopet uživali ob izredno uglašenem petju APZ Tone Tomšič iz Ljubljane.

S tem koncertom smo želeli proslaviti 200-letnico rojstva blaženega Antona Martina Slomška in dr. Franceta Prešerna, 10-letnico plebiscita in slovenske samostojnosti, zato smo ta večer organizirali naslednji: KD Slovenija-Stuttgart, SKPD Triglav Stuttgart, Svetovni slovenski kongres-Konferenca za Nemčijo, slovenska šola in župnija.

Gospa Marjeta Reichle iz Heilbronna je pripravila lep adventno-božični program.

Že pri sveti maši, ki smo jo obhajali v cerkvi Svetega Duha, kjer so se začele slovenske maše v Stuttgartu, je APZ zapel nekaj pesmi iz religioznega programa. Večer se je nadaljeval v bližnji dvorani. Najprej je otroke in ostale obiskovalce nagovoril sv. Miklavž, nato so otroci slovenskega dopolnilnega pouka pod vodstvom prof. Vinka Kralja izvedli kratek program. Nastopila je še skupina Veneti, višek večera pa je bil koncert APZ Tone Tomšič. Predstavil je čudovit izbor pesmi skladateljev Merkuja, Čopija, Stojana Kureta in drugih. Melodije so nas popeljale preko naše domovine od Tržaške do Prekmurja in Koroške ... Zbrani smo pozorno prisluhnili petju, ki nas je v duhu popeljalo preko naših dolin in bregov, v naše otroštvo in mladost.

Prijetno vzdušje se je nadaljevalo pri skupni večerji. Pevci so prenočili po družinah in se naslednji dan po krajšem ogledu Stuttgarta zopet podali na pot proti Ljubljani.

V Heilbronnu je bilo lepo v soboto, 16. decembra, ko se je zopet zbralo veliko rojakov k sveti maši, pri kateri je naše petje spremljal orkester harmonikarjev pod vodstvom Ferdinanda Anclina. Slovenske in

nemške Marijine in božične pesmi so mogočno donele v cerkvi sv. Kilijana. Po obhajilu nas je zopet prijetno ogrela pasem in nastop najmlajših pod vodstvom gospe Marjete Reichle. Adventno in predbožično vzdušje se je nadaljevalo v dvorani ob obisku Miklavža, igranju Ferda Anclina ter Emila Povšeta, ob dobri kapljici in hrani, ki so jo pripravile naše gospodinje.

Božično slavlje

Polnočnico smo v Stuttgartu obhajali z verniki nemške župnije sv. Konrada. Po maši je prišlo nekaj Slovencev in Nemcev še k jaslicam v Slovenski dom, kjer smo nadaljevali s prepevanjem in si izmenjali božična voščila. Slovenska polnočnica je bila v Pfullingenu, na praznik Gospodovega rojstva pa slovesno bogoslužje zopet v Stuttgartu. Po maši smo obiskali jaslice na glavni železniški postaji, kjer smo celo uro prepevali božične pesmi. Tam je že 12. decembra prepevala slovenske božične pesmi skupina Prijat'li.

S skupino sodelavcev smo 29. decembra poromali v Ibertall blizu Frankfurta in si tam ogledali romarsko cerkev in jaslice ter se srečali s tamkajšnjim župnikom dr. Vinkom Kraljičem, ki že petindvajset let zelo uspešno vodi župnijo.

Pri tomboli so sodelovali tudi najmlajši.

Spotoma smo obiskali še Worms z znamenito katedralo.

Dan slovenske samostojnosti

Ob tradicionalnem božičnem srečanju v Esslingenu smo se letos pri sveti maši in nato v dvorani še posebej spomnili 10-letnice plebiscita in proslavili dan slovenske državnosti. Skupina Veneti je navdušeno prepevala "Bog te obvaruj, prelepa vsa, ostani raj, Slovenija. Najlepši biser, moj rodni kraj, ljubim te na vekomaj! ..."

Pri tradicionalni tomboli za božično drevo so sodelovali skoraj vsi prisotni. Bilo je precej knjižnih in drugih nagrad, prvo nagrado pa sta si letos razdelili Marica Strnad in Marija Mrgole.

Novo leto in trije kralji

Novo leto je pričakala večja skupina Slovencev iz Stuttgarta v Pforzheimu, kjer so ob živahni glasbi skupine PLANET-X zaplesali v novo tisočletje, manjša skupina, predvsem starejših, pa je pričakala novo leto v Slovenskem domu, kjer tudi ni manjkalo petja, glasbe, nazdravljanja ... Tretja skupina se je poslovila od starega

Na adventno-božičnem večeru v Heilbronnu so sodelovali tudi učenci Ferdinanda Anclina.

leta in pričakala novo v Bad Urachu, kjer se jim je za nekaj časa pridružil tudi tamkajšnji župnik Gebhard Lutz.

Na praznik sv. treh kraljev smo poromali v Renningen - Malmsheim, kjer vso cerkev spremenijo v "jaslice". Tam smo skupaj z nemškimi verniki in drugimi romarji obhajali sveto mašo.

Lučke ob jaslicah in na božičnih drevesčkih so že ugasnile, svetloba ljubezni in upanja, ki sije iz Betlehema že dva tisoč let, pa naj vse obseva in ogreva še naprej!

Čestitke za diplomu

Sonja Vuk iz Stuttgarta (starši so iz Cirkovcev pri Ptujju), ki je bila več let zastopnica slovenske mladine pri tukajšnji škofiji, je diplomirala na najnovejšem oddelku za študij jezikov, gospodarstva in kulture univerze v mestu Passau. Diplomno je prejela na posebni svečanosti 8. decembra 2000. Veselimo se z njenimi domačimi in ji iskreno čestitamo za ta življenjski uspeh, še bolj pa zato, da ostaja pokončna Slovenka, zavedna v svojem krščanstvu in mnogim za zgled.

Sonja Vuk

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

V mesecu februarju, med zimskimi počitnicami, bomo potovali s slovensko mladino na smučanje v Slovenijo. Bivali bomo v Ratečah na Gorenjskem. Tako bo lepa priložnost za srečanje s Slovenijo in tudi za poglobitev znanja slovenskega jezika. Vabljeni.

NEMČIJA

MÜNCHEN

Slovenska maša je ob nedeljah v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatzu ob 16.30. Na prvo nedeljo v mesecu je ob 16.00 skupna molitev za duhovne poklice in mir na svetu. Priložnost za spoved je vsakič pol ure pred mašo.

Svečnica, 2. februarja. Maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

Šola bo 3., 10. in 17. februarja pa spet 3. marca med 9.00 in 11.30 v župnišču.

Pepelnica bo 28. februarja. Maša s križevim potom in pepeljenjem bo ob 18.00 v župnijski kapeli. Prvi petek v mesecu je posvečen češčenju Jezusovega srca. Maša z molitveno uro bo 2. marca ob 18.00 v župnijski kapeli.

V postnem času bo vsak petek ob 18.00 večerna maša s križevim potom v hišni kapeli.

WALDKRAIBURG

Maša bo 3. in 17. februarja ter 3. in 17. marca ob 17.00 v farni cerkvi Kristusa Kralja. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

ROSENHEIM

Maša bo 11. in 25. februarja ter 11. in 25. marca ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

FREILASSING

Maša bo 11. februarja in 11. marca ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTTGART

Svete maše februarja in marca:

STUTTGART: Sv. Konrad: 4., 11. in 18. feb. ter 4., 11. in 18. marca, ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 4. feb. in 4. marca, ob 9.45!

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 11. feb. in 11. marca, ob 9.30.

SCHORNDRORF: kapela-sestre: 18. feb. in 18. marca, ob 8.45.

AALLEN: Sv. Avguštin: 18. feb. in 18. marca, ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 24. feb. in 24. marca, ob 17.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 25. feb. in 25. marca, ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 25. feb. in 25. marca, ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši oz. po dogovoru. SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 3. in 17. feb. ter 3. in 17. marca, od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 4. feb. in 4. marca, ob 9.00.

Konzularni dnevi - Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 089/ 543-98-19.

REUTLINGEN

Bad Urach, St. Josef: 3. in 17. feb. ter 3. in 17. marca, ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 11. in 25. feb. ter 11. in 25. marca, ob 17.00.

Göppingen, St. Joseph: 4. feb. in 4. marca, ob 15.00.

Pisarna: Krämerstr. 17, je po dogovoru odprta ob četrtdkih od 15.00 do 18.00.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

“Roke, tako si hotela reči, kajne?”

“Res si uganil!”

“Premislil bom in ti sporočil; morda celo prideš domov na obisk in bi se pogovorila.”

“Nak, tokrat pa ne bo tako! Če hočeš, dobiti to službo, potem moraš čimprej, najbolje pa že danes ali vsaj jutri, oddati prošnjo; prepričana sem namreč, da se bo prav gotovo še kdo prijavil. Morda boš imel nekaj možnosti, ker si iz Podhrasta in če bi nosil pošto tja, bi bilo zate lažje, ker že poznaš hiše in ljudi.”

“Danes je kasno in predno bi napisal - da bi pa jutri hodil še enkrat...”

“Ne bo ti treba, ker boš nocoj prespal kar tukaj. Ja, saj je res že zadnji čas, da otroka spoznata svojega strica. Jutri pa boš prošnjo oddal in se spočit napotil v domačo dolino.”

“Pa ja ne misliš, da bi hodil tudi potem peš?”

“Saj vem, da je doma na podstrehi kolo in če ga boš kmalu dal v popravilo, bo do tedaj že nared.”

“Kam pa naj ga dam?”

“Janko onstran mostu ima delavnico za taka popravila; kar nanj se obrni, tudi meni ga je popravil.”

Res je naslednje jutro oddal prošnjo. Ko se je vračal proti domu, pa se je že pričelo oblačiti in mrzel veter, burja je zapihala sem od vzhodne strani.

“Snežilo bo, toda tedaj bom že doma. Ja, pa je bilo navsezadnje še kako prav, da sem se včeraj podal na to pot.”

Ozrl se je okoli sebe - kar ni bila ravno njegova nava-da in zamrmral:

“O, morda pa bo tale stvar navsezadnje še zanimiva. Prav gotovo ne bom nosil oziroma vozil pošte le v domačo dolino, ampak tudi tjele v Prisoje in morda še kam. Skrbi me sicer, kako se bom razumel z ljudmi, pa ... No, saj se morda niti ne bo treba, le oddal bom, kar komu pripada in šel naprej. Sicer pa, navsezadnje, niti ne vem, če bom sprejet.”

Kmalu za tem, ko je prišel domov, je začelo snežiti.

Pomlad se je sprehodila po podhrastški dolini, da je zadehtelo po rožah, mladem zelenju in sveže preorani zemlji. Tisto nedeljsko popoldne je Vinko sedel na svoji klopci pred domačo hišo in opazoval vso to na novo rojeno lepoto.

“Vsak leto se vrača pomlad, toda občutek imam, da še nikoli ni bila tako lepa ali pa tega nisem videl, ker jo nisem imel tudi v srcu. Zagrenjen sem bil in ne vem, kako bi se vse skupaj končalo, če ne bi imel tako dobre sestre. Res se je zavzela zame in večno ji bom hvaležen. Saj tudi njej in njenemu možu ni lahko; oba hodita v službo in še otroke imata - zdi se mi, da bodo kmalu trije ... Ja, potem bo ona nekaj časa doma ...”

Slovenski rojaki iz Francije zbrani na slovesnosti posvetitve dvorane v Slovenskem domu v Parizu

Ozrl se je okoli sebe in kjerkoli se je ustavil njegov pogled, vsepovsod se je prebujalo mlado življenje in ptice so veselo prepevale.

“Gnezda si pletejo in vzgojile bodo nov rod, ki bo prav tako veselo prepeval naslednjo pomlad in hvalil Njega, ki je podaril življenje.

“Vsem ga je podaril, tudi zato, da ga posredujejo naprej ... Kakor tudi Ivanka ... Kaj pa jaz? Bom večno sam in ne bo nikogar za menoj? In tedaj v tistem blagem pomladnem vzdušju je nehote zahrepenel, da bi postal tudi sam del te pomladi in bi tako pozabil na jesen, na grozote in trpljenje, ki ga je moral prestati.”

Toda tedaj je pomislil, da je še veliko prezgodaj, da bi lahko načrtoval kaj takega.

“Človek je tako podvržen temu, da vedno o nečem sanja. Če se spomnim, kaj vse sem si želel, ko sem bil v ujetništvu in kaj sem našel, ko sem se vrnil. Prazno hišo in na pokopališču dva grobova ... Pa še ta hiša je tako borna, slaba, da komaj zasluži to ime. O, ata je vedno govoril, da jo bo treba popraviti, toda nikoli ni imel denarja, potem pa je prišla še vojna. Še dobro da je sploh ostala in ni zgorela, kakor je toliko drugih.”

Nasmehnil se je ob misli, kako je, namesto da bi kuhlal kosilo in raje je preizkušal kolo, ki ga je dal popraviti Janku, kakor mu je svetovala sestra.

(Frankfurt) Pustovanje 2000 – zajčica in ...

(Frankfurt) Pustovanje 2000 – nagrajene maske na gasilskem posnetku

“Saj navsezadnje je bilo to kar potrebno, da ne bom tako trd in neokreten, ko pojdem v službo. Danes je zadnja nedelja v aprilu in čez dober teden bom že šel prvič v službo. Veliko kilometrov bo treba prevoziti vsak dan in nič čudnega, da me to vedno bolj skrbi. Ja, brez skrbi pa res nisem nikoli ...”

Pomislil je, kako nestrpno je pričakoval odgovor na svojo prošnjo. Že je takorekoč obupal, ko je tam po veliki noči - v začetku meseca je že bila - le dobil tisto modro kuverto. Sprva se je skoraj ni upal odpreti, da ne bi bil prehitro razočaran. Ko pa je to končno le storil, so se mu zasvetile oči: Sprejet je! Toda že je bila tu druga skrb. Pisalo je namreč, da mora pred nastopom službe še na zdravniški pregled.

“Če me zdravnik spozna za nesposobnega zaradi poškodovane roke, potem je bil ves trud in vse moje upanje zaman. Mar ne bi bilo najbolje, če mu jo sploh ne bi pokazal? Ne ne, pošten bom, potem pa kakor že bo!”

Pa je bil njegov strah nepotreben, saj mu je zdravnik dejal, da bo bolj rabil noge kakor pa roke in da roka niti ni tako slaba.

“Še kar dobro se je poškodba zarastla in pozdravila, čeprav tedaj nisi bil v bolnici.”

“Tudi pri zdravniku ne, saj ga ni bilo ...”

“Ampak boleti te je pa moralo ...”

“Minilo je, kakor mine vse in le spomini ostanejo, pa še ti počasi bledijo.”

“Mar ni bolje tako?”

*

Na tisti prvi ponedeljek v maju se je zjutraj obetalo lepo in jasno vreme, kakor da hoče Vinku olajšati prvi delovni dan.

Ja, skrbelo ga je, kako se bo znašel, kako bo tam in kako se bo razumel z ljudmi. Vendarle pa se je nasmešnil ob misli na svojega tovariša v ujetništvu, na Štefana. Ta je večkrat dejal:

“Vsak začetek je težak, zato je najbolje nič začeti!”

In Vinko je pomislil, da je malo manjkalo pa bi se ravnal po njegovem nasvetu.

III.

SAJ BO KAR ŠLO

Leto dni je Vinko že raznašal pošto po domačem kraju, pa tudi po drugih, posebno če je kakšen sodelavec zbolel ali bil na dopustu.

Nedelja je bila, sončna in vsa pomladanska. Sonce je tisto popoldne že kar prijetno grelo, vendar še ni bilo prave vročine, saj je minilo komaj pol majnika. Prav prijetno je bilo sedeti na tisti že precej vegasti klopci.

“Popraviti jo bo trebe ali pa še bolje: narediti novo!” je že večkrat ugotovil Vinko, toda dalj od te ugotovitve ni prišel. Saj zadnje čase niti ni imel veliko časa. Že zjutraj se je podal od doma in potem, ko si je napolnil torbo, je romal od hiše do hiše. O, v enem letu je že dodobra spoznal ljudi in je vedel, komu lahko kaj reče, kar drugemu ne sme, če hoče ohraniti svojo službo. In lahko je ugotovil, da zdaj

precej hitreje opravi svoje delo, saj mu ni treba več tako gledati na številke; vse hiše in vse ljudi pozna.

Nasmehnil se je ob misli, da zdaj vsak mesec dobiva plačo in si zato lahko privoščiči marsikaj, kar si prej ni mogel. Res je še vse na karte, pa vsaj to lahko plača. Tudi nekaj perila in obleke si je kupil, na delu ima pa tako itak službeno.

“Hja, morda pa se bo zdaj, ko sem kupil najnujnejše, dalo tudi kaj privarčevati in tako bi čez leta lahko popravil hišo ali si celo sezidal novo - zakaj pa ne?”

Toda ko je zdaj začel o tem premišljevat, ga je nenadoma minila navdušenost, ki jo je bil še pred nekaj trenutki poln.

“Ha, zidal bi že, zidal, če bi le vedel za koga; tale koliha, kakor jo nekateri imenujejo, bo mene najbrž še zdržala. Če je bila dobra za stare in za moje starše, zakaj ne bi bila še zame? Saj, če bi se oženil, potem bi bilo seveda drugače, toda na to ne mislim. No, saj pridejo trenutki, ko se mi kaj takega niti ne zdi nemogoče; toda kaj hitro se zavem, da sem le ubogi poštar, ki ni sposoben za kakšno drugo, težje delo in le katera bi bila tako neumna, da bi se vezala na takega človeka, ki za povrh vsega prebiva še v taki bajti?”

Sonce je počasi zahajalo tja za gorjanske hribe in sence so se priplazile že skoraj do Gričarja. Počasi je vstal in se - nič kaj preveč dobre volje - odpravil v hišo, ki so ji ljudje pravili: Gričarjeva bajta.

(Frankfurt) Pustovanje 2000 – ti muzikanti naj bi bili ansambel Mikola iz Arclina.

*

Nekaj dni za tem se je pri Vinku oglasil sosed Dolinar.

“Dober večer ti želim, saj se bo vsak čas stemnilo. Posebno še danes, ko je oblačno in bomo ponoči najbrž dobili dež.”

“Saj navsezadnje ...”

“Ja no, navsezadnje bo res kar prav prišel, saj je že skoraj presuho in seme ne bi tako lepo klilo, kot je treba. Oh, veš, hudo je, ker sva s Tinco sama in tudi ne najbolj v rosnih letih. Abrahama sem srečal že pred leti; ona je res par let mlajša, toda dva človeka sta le premala na takem posestvu. Nisva mogla posaditi toliko, kot bi rada in kolikor zahtevajo. Saj veš, obvezna oddaja ... Veliko zahtevajo, nihče pa ne vpraša, kako naj toliko pridelava. Ja, dva sinova se nista vrnila in ker nista bila na tisti pravi strani, kot radi rečejo, moram marsikaj preslišati. Najmlajši, Janko pa je moral k vojakom in prav nič ne ve, kdaj se bo vrnil.”

“Res je hudo.”

“In to ne le pri nas, še marsikje ... Toda je že tako, da vsak najprej pomisli nase, tudi jaz sem tak. In prav zato sem tukaj.”

“Morda vem, no, vsaj zdi se mi zakaj.”

“Ja, zelo rad bi videl, če bi mi lahko kdaj priskočil na pomoč. Saj vem, da imaš dokaj naporno službo in da prideš marsikdaj šele pozno popoldne domov, toda vsaj v času košnje ... Ja, košnja me najbolj skrbi. Saj pokosil bom že s kosilnico, toda potem je treba krmo

sušiti in jo spraviti pod streho. Strašno bi bil vesel, če bi se mogel kdaj oglasiti za kakšno uro.”

“Za vsak dan ne morem reči, včasih pa pridem še kar ob času domov.”

“Ja, saj vem, da je najhuje ob koncu meseca, ko raznašaj pokojnino.”

“Kakor se vzame. Marsikdo mi ob tej priložnosti stisne kakšen dinar in tako malo izboljša moj proračun; saj navsezadnje plača res ni ravno velika. Toda res pa je tudi, da sem vedno v strahu, da me ne bi kje kdo počakal in mi vzel denarja. Veste, ne upam si zato nositi s seboj velike vsote in zato raje grem dvakrat ali celo trikrat na dan ponj na pošto v Vrbovje.”

“Nikoli ni človek brez skrbi in vsak svoje imamo; ne verjamem, da je kdo povsem brez njih, vsaj v teh časih ne.”

“Najbrž imate prav. Kadar bom le mogel, se bom oglasil. In če bom pokosil tukajle okoli hiše, vam bom pripeljal, saj jaz nimam za kaj rabiti, ker ni pri hiši, razen mačke, nobene živali.”

“No, zaradi živali ... Te mislim, da se že nekako pogreši, če je le vse drugo, kakor je treba. No, gotovo šele tedaj misliš na kosilo, ko se vrneš?”

“Kako naj bo drugače, ko pa sem sam pri hiši?”

“Sam si, ja! Da pa je tako, si najbrž tudi sam kriv.”

Se nadaljuje

(Dunaj) Mešani komorni pevski zbor iz Celja se je želel slikati s škofom in župnikom.

Svečan – svečnica – sveča

Mesec februar je še vedno mrzel in snežen. Star slovenski izraz za februar je svečan. Prične se s praznikom blagoslova sveč - SVEČNICO.

A sveče niso le iz voska. Nekatere so tudi iz ledu.

So pa tudi take sveče, ki visijo iz noska. To so svečke.

SLOVENSKI PREGOVOR - dopolni mu zadnjo besedo.

ilustrirala Silva Kurim

SVEČNICA ZELENA, VELIKA NOČ.....

S ČRTAMI POVEŽI BESEDE Z USTREZNIMI SLIČICAMI V SPODNJI VRSTI.

VREČA

SMREKA

LUČ

SVEČA

SNEŽAK

- Grozno, včeraj sem spet zaspal!
- Si prišel prepozno na delo?
- Ne, z dela.

- Očka, kdaj naj se človek oženi?
- Nikoli. Ko si mlad, imaš še dovolj časa, ko pa si star, je že prepozno.

- Slišim, da študiraš medicino, toda s takim obrazom bi bil primernejši za veterinarja!
- Prav bi ti prišlo, saj bi te moral kot dober prijatelj zastoj zdraviti!

- Zakaj piše na plakatu, da nastopa mešani zbor, če pa so v zboru samo moški?
- Veš, ena polovica jih zna peti, druga polovica pa ne.

- Ah, draga moja, ta tvoja obleka te vsako leto pomladi za eno leto!

- Imate žive krape?
- Imamo.
- Pa so sveži?

- Ali veš Peter, kako je Janez nesramen? Povabil me je na en liter samo zato, da bi me prosil za jurja!
- Pa si mu nasedel?
- Ja, ampak šele pri tretjem litru!

Dva fanta opazujeta debeluha, ki stoji pred trgovino.
- Pojdi k njemu in mu reci, da mu zavežeš čevlji, če ti kupi sladoled.
- Kako, saj nima odvezanega čevlja?
- Tepec, midva to vidiva, on pa ne more!

- Toženec, imate zagovornika?
- Da. Pripeljal sem svojo ženo.

- Me imaš še tako rad kot некоč?
- Teoretično še, draga, praktično pa sem zanič.

- Natakar, kakšne pa so te živalce, ki lezejo po solati?
- Ja, ali niste še nikoli slišali za vitamine?

- Mami, kaj pa napravijo ljudje z avtomobili, ki so zanič?
- Našemu očku jih prodajo, sinko.

Šime, star znanec sodišča, je mirno stopil v sodno dvorano in ko si je situacijo dobro ogledal, je rekel svojemu branilcu:
- Danes bom izjemoma vse priznal.
- Kako pa to?
- Zafrknil bom tožilca, ker je povabil petnajst obremenilnih prič!

Ob dvanajstih se soproga odpravlja spat.
- Ali danes ne boš čakala, da se oče vrne iz gostilne, vpraša hčerka.
- Nima smisla. Sem tako hripava, da komaj govorim.

Mali Peter pripelje domov prijatelja:
- Mama, poglej, to je Nacek!
- No, in ...?
- Uči se še slabše kot jaz.

- Kje si pa bil, Janez?
- Na preiskavi krvi.
- Kakšno pa imaš?
- Alkoholno.

- Zakaj pa tvoje paciente tako natančno sprašuješ, kaj jedo?
- Da vem, koliko jim lahko zaračunam.

Daj mu še eno možnost, zato potrobi!

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

09011

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01021A

• Prodajam hišo v Prekmurju, v KAMOVCIH blizu Lendave ob glavni cesti. Je 3-fazen tok, voda, telefon in centralna kurjava. Zraven je sadovnjak, njive, gozd in vinograd. To prodajam vse skupaj. Cena je 75.000 DEM, telefon v Sloveniji 02 57 91 536

01021B

• Dobro situirana vdova, stara 45 let, želim spoznati moškega, starega od 45 do 52 let. Če si pošten in nesečen, se oglasi na telefon v Sloveniji 02 81 81 267.

01021C

• Prodajam proizvodno - skladiščni objekt v velikosti 525 m². Poleg proizvodno skladiščnega dela v velikosti 345 m² je 180 m² primernih za pisarno ali priročno skladišče. Prostoru pripadajo dvojne sanitarije s tuš kabino. Dostop in manipulativni prostor s tovornimi vozili je omogočen. Vsa potrebna infrastruktura je urejena. Cena po dogovoru. Telefon v Sloveniji 01 5611133 ali GSM 041 708739

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:

<http://www.skemberlin.de>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenjskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij

Rajk, Eidsen

arajk@skynet.be

FRANCIJA, David Taljat, Nica

taljatda@aol.com

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin

dori@skemberlin.de

Alojzij Zaplotnik, Oberhausen

azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen

sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln

skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt

skg.ffmpeg@t-online.de

Janez Modic, Mannheim

skm.ma@t-online.de

Janez Šket, Stuttgart

skm.st@t-online.de

Marko Dvorák, Ulm

marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München, München

janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg

zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de

ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

NAŠA LUČ

Glasiło Zveze slovenskih izseljenjskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEC • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 28 AUD • Kanada 25 CAD • ZDA 22 USD • Evropa 18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder. Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Slovenska katoliška župnija
Essen-Oberhausen
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbvano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucic

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořak,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008